

MAHİR ÇAYAN: YENİ OPORTÜNİZMİN NİTELİĞİ ÜZERİNE *

YENİ OPÖRTÜNİZMİN NİTELİĞİ ÜZERİNE *

Bilindiği gibi, Aydınlık Sosyalist Derginin 12. sayısında çıkan “Türkiye’nin Düzeni Üzerine” adlı yazıda sergilenen görüşün biz sağ oportünist bir görüş olduğunu belirterek, genel olarak bu yazıda atıfta bulunarak milli demokratik hareket etiketi altında uç veren bu sağ oportünizmi “Sağ Sapma, Devrimci Pratik ve Teori” yazısıyla Aydınlık Sosyalist Derginin 15. sayısında eleştirmiştik. Bu yazımız “Proleter Devrimci Aydınlik”ın 16. sayısında “Aydınlik’ta Dünya ve Türkiye” 17. sayısında da Şahin Alpay imzalı “İşçi Sınıfı ve Milli Demokratik Devrim” yazılarında yeni oportünizmin eleştirisine hedef oldu. (Her ne kadar “Proleter Devrimci” Aydınlik’ın yazarı adımızı vermiyorsa da yazısını, bizim yazımızın eleştirisi üzerine kurmuş olduğunu en dikkatsiz okuyucu bile anlamıştır.)

Meseleleri bilen bir okuyucunun hemen anlayacağı gibi, bu yazılar aslında eleştiri konusu bile olamayacak kadar çelişkiler, kavram karışıklıkları ve rastgele yapılan aktarmalarla doludur. Hatta böyle bir yazıyı eleştiri konusu olarak almanın gereksiz zaman harcaması olduğu bile ileri sürülebilir. Fakat biz bu yazıların, iyiniyetli, yürekli fakat ideolojik aydınlığa sahip olmadıklarından dolayı hasbelkader yeni oportünizmin saflarında yer alan birkaç arkadaşın kafalarını daha da bulandıracığını düşünerek gerçekten sıkıcı olan bu işi omuzladık. Bizi buna zorlayan diğer bir etken de, bilimsel sosyalizmin ustalarının her çeşit sapmaya karşı “cehaletin ürünü olanları bile” ciddiye alarak bunlarla mücadele etmeleri ve bizim bu devrimci tutumdan ders almamızdır. Yankee emperyalizminin işgali altındaki ülkemizde proletaryanın devrimci mücadelesi emperyalizme ve onun uzantısı olan oportünizmin her türüne karşı verilecek sert mücadelelerle güçlenecektir. “Proleter Devrimci” Aydınlık’ta çıkan bu iki yazıyı esas olarak alıp, genel olarak yeni oportünizmin bir daha eleştirisini yaparken ele alacağımız sorunlar esasa ilişkin olacaktır. [1*] Önceki yazımızda olduğu gibi, “kriminolojinin sahasına giren” hataları dikkate alıp ikinci dereceden hatalara değinmeyeceğiz. Yoksa bütün bir Aydınlık’ı, bu eleştirilere ayırmak gerekir.

Eleştirimize girmeden önce, oportünizmin genel özellikleri üzerinde kısaca duralım. Oportünizm bukalemun gibidir. Çeşitli kılıklara bürünerek sosyalist hareket içinde ortaya çıkar. Oportünizmin kılık kıyafetini o ülkenin ekonomik ve sosyal bünyesi, işçi sınıfının politik bilinç ve örgütlenme seviyesi, kısaca ülkenin içinde bulunduğu devrimci aşamanın niteliği belirler. Ancak her çeşit oportünizm proletaryanın devrimci potansiyeline inanmamaya dayanır. Genellikle sağ oportünizmin temelinde korkaklık, azimsizlik, ve proletaryanın devrimci zaferine inanmamak yatar. Bu yanlarını örtmek için o, en “keskin” gözükme zorundadır. Aslında ise Marksizmin lafızlarına, Stalin’in deyişiyle kölece bağlı kalarak pasifizmini sergiler. Bir başka deyişle pasifizizm aynı zamanda dogmatiktir de. “Vebadan korkar gibi devrimden korkan” İkinci Enternasyonal oportünizmi bunun en somut örneğidir. Bunlar Marksizmde neyin kesin olduğunu yani Marksizmin belkemiği olan diyalektiği hiç ama hiç anlamış değillerdir. Ve hepsinin de ortak yanı Kautsky’lerden ve Plehanov’lara kadar, korkaklıklarını en süslü ve devrimci lafızlarla maskeleyerek Marksist önermeleri içi boş dogmalar haline getirmekte gösterdikleri bilgiçlik ve lafazanlıklarıdır.

Oportünizmde ilke istikrarı diye birşey yoktur. Düne kadar savunduğu ilkelerin niteliği kitlelerin gözünde açıklığa kavuşunca, o bu ilkeleri en ağır suçlamalarla

kararlar. Onun için tek şey önemlidir : “Herşeye rağmen proletaryanın devrimci hareketini nasıl pasifize edebilirim?”. Bu eyleminde Marksist ilkeler sadece basit birer araçlardır. Ülkemizdeki yeni oportünizmin sözcülerinin yazı ve sözleri bunun en somut örnekleridir. Biz bu yazıda bunları sergileyerek bu fraksiyonun nasıl bir “İlkeli Birlik” olduğunu ortaya koyacağız.

Marksist Metot Üzerine

Her çeşit oportünist tahlil, Marksist metodu bir tarafa bırakır. Açıklayalım : “Sağ Sapma, Devrimci Pratik ve Teori” yazısında sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin bağımsızlıklarına kavuşarak sosyalizme geçişlerine ilişkin Marksist çevrelerdeki bir tartışmanın varlığından söz ederek bu görüşleri çok kısa bir şekilde özetlemiştik. “Türkiye’nin iktisadi gelişme seviyesi işçi sınıfının siyaset sahnesindeki rolünü ikincil kılmaktadır” diyerek işçi sınıfı belli bir güce erişinceye kadar küçük burjuva devrimci iktidarını savunan yeni oportünizmin aslında milli demokratik devrim teorisini değil de, kapitalist olmayan yol revizyonist tezinin birinci görüşünü savunduğunu belirterek “işçi sınıfının öncülüğü olmadan sosyalizme geçişi mümkün görmek boş bir hayaldir, fakat sosyalizme geçişi mümkün görmemek şartıyla bu görüş (yeni oportünizmin görüşü) çok özel şartlar altında olan, işçi sınıfı var sayılmayacak kadar zayıf ve cılız olan Kamerun, Brundi, Bassutolan gibi Afrika ülkelerinde işçi sınıfı belli bir güce sahip olana kadar tatbik imkanına sahip olabilir” [2*] dedik. Bu sözlerimizden bu ülkeler için bizim kapitalist olmayan yolu savunduğumuz sonucunu çıkarmak akıllılığını gösteren yeni oportünizmin bir sözcüsü, hem Milli Demokratik Devrimi tek devrimci çizgi olarak kabul ettiğimizi hem de kapitalist olmayan yolu savunduğumuzu iddia ederek bunun gülünç olduğunu söylüyor. (Bkz. Şahin Alpay, “İşçi Sınıfı ve Milli Demokratik Devrim”, PDA, Sayı: 7, s: 366)

Marksist metottan habersiz olduğu anlaşılan, milli demokratik hareket adı altında kapitalist olmayan yol revizyonist tezini savunan bu yazarın bu eleştirisi gerçekten bir hayli eğlendiricidir. Bizim itaikle yazmış olduğumuz “olabilir” ibaresinin anlamı açıktır. Burada, yeni oportünizmin milli demokratik hareket tezinin, Türkiye gibi dört milyona yakın işçisi bulunan bir ülkede değil de olsa, işçi sınıfı yok sayılabilecek kabile ilişkilerinin derin izlerini taşıyan bazı Afrika ülkelerinde ileri sürülebileceği daha doğrusu tartışılabileceği kastedilmiştir. Bundan, bu ülkelerde kapitalist olmayan yolun geçerli olduğu sonucu çıkartılabilir mi? Kesinlikle hayır. Biz bütün sömürge ve yarı-sömürge ülkeler için tek devrimci çizginin Milli Demokratik Devrim çizgisi olduğunu defalarca belirttik ve o

yazımızda da bu çizginin dışındaki yolun, yani kapitalist olmayan yolu savunan görüşün temelinde tarihi materyalizme aykırı bir düşünce olan “her şeyi silahlar belirler” teorisinin yattığını söyleyerek, revizyonist bir çizgi olduğunu açıkça belirttik. Bazı Afrika ülkeleri için bu milli demokratik hareket tezinin tartışılabilirliğini söylerken ulus bilincinin fazla gelişmediği, kabile hayatının derin izlerini taşıyan, işçi sınıfı yok sayılabilecek bazı ülkelerde, değil Marksist bir partinin, birkaç aydınının dışında gerçek bir Marksist fraksiyonun bile olmadığı gerçeğini dikkate aldık. [3*]

Dünya çapında takip edilecek yol hakkında revizyonist nitelikte olan bir tezin, bazı özel ve istisnai şartlar altında olan ülkelerde “olabilir” şartlı sınırlamasıyla tartışma konusu olabileceği, Marksist tahlil metodunun yani somut durumların somut tahlilinin gerektirdiği bir zorunluluktur. Marksizmin büyük ustalarının tahlillerinde bu şartlı sınırlamayı, bu olabilirliği görmekteyiz. Örneğin Marx, Engels, Lenin’in tahlillerinde...

Barışçıl yoldan bir sosyal devrim olabileceğini savunan Laselle ve Proudhon’u en sert biçimde eleştirerek, sosyal devrimin tek yolunun şiddet olduğunu belirterek barışçıl yolun reformistlere ait olduğunu söyleyen Marx ve Engels, çok özel şartlara sahip İngiltere ve Amerika’da devrimin bir ihtimal olarak barışçıl bir yol izleyebileceğini söylüyorlardı. Tekelci kapitalist dönemde artık Marx ve Engels’in bu şartlı sınırlamasının da geçerli olmadığını söyleyerek, barışçıl yoldan sosyalizme geçilebileceğini öneren İkinci Enternasyonal partilerini hainlikle suçlayan Lenin, 1917 Mayıs’ında Rusya’da çok özel ve istisnai şartların ortaya çıktığını bu nedenle sosyalizme barışçıl bir yoldan geçilebileceğini söylemektedir. [4*]

“Proleter Devrimci” Aydınlık’ın yazarının mantığına göre, barışçıl yoldan geçişi ihanet olarak nitelendiren Marx, Engels ve Lenin şartlı sınırlama içinde “mümkündür” dedikleri için kendi kendileriyle çelişkiye düşmüşlerdir! Gerçekten komik duruma düşenler, bizim şartlı sınırlama içinde kendilerinin ileri sürdükleri tezin tartışılabilirliğini söylememize karşı çıkanlardır. Hele “devrimde (Milli Demokratik Devrim kastediliyor -M.Ç.) küçük burjuvazi öncü olsun, proletarya öncü olsun sömürge ülkelerinin önündeki hedef mili demokrasidir, sosyalizm değil.” (Bkz. Ş. Alpay, Aydınlık, Sayı: 12, s: 471) diyerek Milli Demokratik Devrimin küçük-burjuvazinin de öncülüğünde olabileceğini mümkün gören, sonra da “öncülük pazarlık konusu değildir” diyen M. Belli’yi sağ oportünizmle suçlamaya kalkan böyle ne dediği belli olmayan eyyamcı bir yazarın eleştirisi hiç

ama hiç ciddiye alınmaz! [5*]

“Sağ Sapma Devrimci Pratik ve Teori” yazısında, feodal kalıntıların %5 olduğunu iddia ederek, buradan Türkiye’deki baş çelişkinin proletarya ile burjuvazi arasında olduğu sonucuna varan Emek oportünizminin, vardığı bu sonucun yanlış olduğunu belirterek, üretim ilişkisi olarak feodalizmin %5 değil de %05 olması halinde bile bizim gibi emperyalizmin işgali altındaki bir ülkede ilk hedefin zorunlu olarak Milli Demokratik Devrim olduğunu söyledik. Ve baş çelişmenin de, üretim ilişkilerinden çıkartılamayacağına ilişkin olarak da, 1941-44 emperyalist kapitalist Fransa’sında baş çelişkinin (nihai tayin edici temel çelişki değil) proletarya-burjuvazi arasında değil de, istilacı Alman emperyalizmi ve gerici Vichy burjuvazisi ile burjuvazinin millici fraksiyonu dahil bütün Fransız ulusu arasında olduğu örneğini gösterdik. (Bkz. Aydınlık Sosyalist Dergi, Sayı: 15, s: 208)

“Proleter Devrimci” Aydınlık’ın bu tahrifatçı yazarı, Aristo mantığı ile bizim 1944 emperyalist Fransa’sında Milli Demokratik Devrim yapıldığını iddia ettiğimiz sonucunu çıkartmış (!). İşte karavana atmak buna denir! Dünyanın ilk burjuva demokratik devrimlerinden bir tanesinin yapıldığı Fransa’da, demokratik devrimin tekrar yapıldığını hiç kimse ileri sürmemiştir ve sürmez. Hele belli bir seviyesi olması gereken ideolojik bir polemikte de, “karşı taraf bunu söyledi’ diye bir iddiada da bulunulmaz. Ancak bunda bizim için şaşılacak bir taraf yoktur.

Sen yazının başından beri Milli Demokratik Devrimin sömürge, yarı-sömürge ve feodal kalıntıların olduğu ülkelerin önlerindeki zorunlu devrimci adım olduğunu istediğin kadar söyle, bu yazar bu tahrifi mutlaka yapacaktır! Çünkü tahrifat ve yalan bu eyyamcı yazarının politik aletleridir.

Bu tahrifi yaptıktan sonra bakın aynı yazar ne diyor, “İşgal altında olsun olmasın Fransa gibi kapitalist emperyalist bir ülkede devrimci şiar sosyalist devrimdir”. (Bkz. Şahin Alpaz, PDA, Sayı: 17, s: 366) Bu görüş ile, anti-emperyalizmi de kapsıyor diyerek, sosyalist devrim şiarının sosyalistlerin dışındaki millici güçlere de hitap ettiğini iddia eden Aren-Boran oportünizminin görüşü arasında temelde hiçbir fark yoktur. [6*] Oysa evre ve devrimci şiar her zaman üretim ilişkilerine göre tespit edilemez. Kapitalist bir ülkede baş çelişki proletarya ile burjuvazi arasındadır. Ama bir dış müdahale bu çelişmeyi geçici olarak ikinci plana iter ve o anda baş çelişme de bu dış müdahaleye, istilaya göre biçimlenir. Ve bu yeni çelişmeye göre, proletaryanın partisi, taktiklerini ve devrimci şiarını ayarlar. II. yeniden paylaşım savaşı kapitalist Fransa’sındaki, proletarya-burjuvazi baş

çelişkisi, Alman istilası üzerine geçici olarak tali plana geçiyor ve Alman emperyalizmi + Vichy gerici burjuvazisi ile Alman emperyalizmine karşı olan burjuvazinin milli fraksiyonu dahil bütün Fransız ulusu arasındaki çelişki bir süre için baş çelişki oluyor. Bu evrede Fransız Marksistlerinin baş görevi bu çelişkiyi çözümlenektir. Farklı nitelikteki çelişmelerin farklı metotlarla çözümlenmesi Marksist diyalektiğin gerektirdiği bir zorunluluktur. İşgalci düşman ile ulus arasındaki çelişki de sosyalist devrim yolu ile değil, milli devrimci savaş yolu ile çözümlenir. Bu nedenle bu evrede FKP'nin gündeminde Sosyalist Fransa değil, "Bağımsız Fransa" vardır. Çünkü Sosyalist Fransa'nın yolu, Bağımsız Fransa'dan geçmektedir. Ve FKP, "Bağımsız Fransa" devrimci şiarı etrafında bütün Fransız yurtseverlerini toplayarak geniş bir milli cephe kurup bu çelişkiyi çözümlenmiştir. Bazı "solcular" Fransız Komünist Partisi'ni bu oportünist yazar gibi, şartlar ne olursa olsun devrimci şiar "Sosyalist İktidar"dır, diyerek eleştirmişlerdir. [7*] Burada sözü, Fransız Komünist Partisi üyelerine bırakalım: " ... Bazı kişiler 1944'de KP'nin yönettiği Fransız proletaryasının iktidarı alacak güçte olduğuna ve bunu yapmamakla otobüsü kaçırdığına içtenlikle inanırlar. İlk bakışta çekici bir değerlendirme ama yanlış... İlk önce mukavemetin amacı ve karakteri hakkında bir yanılma var. Mukavemetin hedefi proletarya devrimi değil, ülkenin işgal altından kurtulması ve faşizmin yok edilmesiydi. Böyle bir amaç her çeşit Fransız vatandaşını bir araya topladı. Mukavemet büyük bir milli davranış oldu. Onun hakim çizgisi budur. Fransız komünistlerinin değeri, durumu bütünü içinde anlamaları oldu; onun için Hitler'e ve suç ortaklarına karşı mücadelede geniş bir Milli Cephe kurmaya çalıştılar ve mukavemet hareketinin halkımızın derin yığınlarından kopmuş bir tarikat halinde dejenere olmasına izin vermediler. Gitgide daha çok tecrit edilmiş hale gelen düşmana karşı 1944 milli ayaklanması böyle mümkün kılındı. Eğer o sırada işçi sınıfı devrim yapmaya sosyalizmi kurmaya kalksaydı ne olurdu? (...) İşçi sınıfının ülkenin kurtuluşu için kararlı ama devrimci bir hareketi desteklemeye hiç de hazırlıklı olmayan her sınıftan Fransız vatandaşı ile bağlarını kopardıklarını göreceklerdi. Ve Hitler'ciler, suç ortakları, gerici Vişici burjuvazisi bayram ederdi buna". [8*] Ve Almanların kovulmasından sonra Fransız Komünist Partisinin de içinde yer aldığı bir milli iktidar iş başına gelmiştir. Görüldüğü gibi, çatısı dar mekanik kafaların iddialarının tersine, kapitalist-emperyalist bir ülkede devrimci şiar her zaman sosyalist iktidar değildir!

"Marksizm son derece derinliği olan, son derece karmaşık bir doktrindir". Marksizmde bütün meseleleri, bir kaç tipik çözüm yolu ile çözen hazır reçeteler

arayanlar, acınası dar kafalı çok bilmişlerdir! Bir kaç tipik formülasyonun dar sınırları içinde ukalalık taslayan mekanik kafalı entellektüel bozuntuları için bakın Mao ne diyor: “Dünyanın en gülünç insanları, kulaktan dolma bazı ham bilgilerle kendisini “allameyi cihan” sanan çok bilmişlerdir. Bu, bu insanların boylarının ölçüsünü pek iyi bilmediklerini gösterir. Bilgi meselesi bilimsel bir meseledir, bu meselede ne samimiyetsizliğe, ne de böbürlenmeye yer vardır. Asıl gerekli olan, tersine içtenlik ve alçak gönüllülüktür.” [9*]

Fidel-Guevara ve Küba Deneyi Karşısındaki Tavrımız

Yeni oportünizm Küba devrimi deneyi karşısında şaşkın ördek gibidir. Kimilerine göre Küba sosyalist bir ülke değildir. Küba’da devrim olmamıştır. Bazılarına göre de, “evet Küba’da devrim olmuştur ama bu dar deneyci bir anlayışın tesadüfi sonucudur”. (Bkz. H. Berktay, Proleter Devrimci Aydınlik, Sayı: 16, s: 327) Ve bunlara göre eğer Amerikan emperyalizmi uyanık davranmış olsaydı bu devrim olmazdı! “Gerek Küba hakim sınıflarının ve gerekse Amerikan emperyalizminin uykuda olmasından gelen koşullarda Küba tecrübesi başarıya ulaşmıştır.” (H. Berktay, P.Devrimci Aydınlik, 16. Sayı, s: 326) Yani bunlara göre Küba devrimi mucizevi bir olgudur. İşte, sergilenen bilimsel sosyalist düşünce (!) daha doğrusu katledilen Marksizmin diyalektiği!

Metafizikçi, devrimleri tesadüf ve mucizelerle açıklar. Onun için örneğin, Fransız burjuva devrimi bir tesadüftür. Fransız devrimi metafizikçi tarafından XVI. Louis’in zayıf ve yumuşak bir insan olmasıyla açıklanır. “Güçlü bir insan olsaydı devrim olmazdı” der. Hatta ona göre “Varenes’de XVI. Louis yemeğini kısa kesseydi, yakalanmaz ve tarihin akışı değişirdi.” [10*] Oysa bilimsel sosyalist anlayışta mucize ve tesadüf açıklamalarına yer yoktur. Mucize ve tesadüf Lenin’in deyişiyle “ne tabiatta ne de tarihte vardır.” İşte biçimle özü birbirine karıştıran, öz yerine biçimde kesinkes ilkeler arayarak dünya devrimci hareketinin trafik polisliğini yapmaya kalkanların teoride sonu, metafiziğin bataklığında kulaç atmaktır!

Bilimsel sosyalist dünya görüşü, Küba devrimini Amerikan emperyalizminin ve Küba hakim sınıflarının bir anlık gafleti ile açıklamaz. Küba tecrübesinin başarıya ulaşması dünya kapitalizminin bugünkü durumu ile ilgilidir.

Lenin, Küba gibi sömürge bir ülkenin bir sıra iç devrimlerle sosyalizme geçmesinin ilk etabı olan anti-emperyalist savaşı kazanabilmesi için şu üç şartın

var olmasını önermektedir :”Ezilen bu ulusların ahalisinin önemli bir kısmının çabalarının koordinasyonu... veya uluslararası durumun özellikle uygun olması (örneğin emperyalistlerin müdahalesinin zayıf düşmesi, aralarındaki bir savaş ve kendi çelişmeleri vs. sebebiyle felce uğraması) veya büyük devletlerden birinin proletaryasının aynı anda burjuvaziye karşı koyması gereklidir”. [11*] Bugünkü emperyalizmin III. genel bunalım döneminin ayırt edici özelliği bütün bu etkenlerin bir araya gelmiş olmasıdır. Dünyanın 1/3’i sosyalisttir. Ezilen uluslar her geçen gün emperyalizme öldürücü yumruklar indirmektedir. Dünya sürekli altüst oluşlar içindedir. Artık dünya kapitalizmi son nefesini vermektedir. Küba devrimi ne dar deneyci bir anlayışın tesadüfi bir sonucudur ne de mucizevi bir olaydır. Küba devrimi can çekişen emperyalizmin zorunlu bir sonucudur!

Küba devrimini Amerikan emperyalizminin önleyebilmesini mümkün görerek “Amerikan emperyalizmi uyanık davransaydı, bu devrim olmazdı” diye açıklamak revizyonizmin ta kendisidir. [12*] Bu, emperyalizmin “herşeye kadir” olduğunu söylemek, dolayısıyla stratejik planda onu (emperyalizmi) gözde büyüterek dünya halklarının, özellikle Latin Amerika halklarının devrimci mücadelelerinin zaferine inanmamaktır! İşte pasifizm ve pasifizmin ideolojisi budur!

Tesadüfler ve mucizeler ve de sol oportünistler Marksizm-Leninizm hazinesini derinleştirmezler. Oysa Küba tecrübesi ve onun önderleri Marksizm-Leninizm hazinesini derinleştirmiş ve zenginleştirmişlerdir! “Sen halk savaşından yana mısın yoksa gerilla savaşından mı” diyerek saçma sapan bir ikilem ortaya atan yeni oportünizme göre, Küba’da halk savaşı hiçbir zaman olmamıştır. Oysa gerilla savaşı halk savaşının ilk iki aşamasının temel mücadele şeklidir.

Biz kahraman Küba halkı bir halk savaşı vererek Milli Demokratik Devrimi yapıp sosyalizme geçmiştir diyoruz. Ve Küba deneyi Fidel Castro ve Che Guevara hakkında görüşlerimiz açıktır: Şimdi Ekim İhtilalinin deneyine ilaveten, Çin’de, Doğu Avrupa Sosyalist ülkelerindeki, Kore, Vietnam ve Küba’daki devrimci deneyler mevcuttur. Bu ülkelerin muzaffer devrimcileri Marksizm-Leninizm ve Ekim İhtilalini zenginleştirmiş ve geliştirmiştir. Çin’den Küba’ya kadar bütün bu devrimler istisnasız silahlı mücadele ile ve silahlı emperyalist saldırısına ve müdahalesine karşı savaşmakla kazanılmıştır. Küba halkının silahlı ayaklanması 1953 yılında başlamıştır. Amerikan emperyalizmi ve Küba’daki kuklası Batista’nın yönetimini devirmeden önce iki yıldan fazla bir devrimci halk savaşı vermiştir. (China In Revolution, History, Documents and Analysis, edited by Verasimons, s: 404-5, 31 Mart 1964’de yayınlanan SBKP Merkez Komitesinin açık mektubu

üzerine Çin KP'nin yorumu)

Evet Küba Devrimi Marksizm-Leninizm hazinesine büyük bir katkıdır. Ve Küba devriminin muzaffer proleter devrimcileri olan Fidel Castro, Che Guevara ve arkadaşlarından bizim gibi yarı-sömürge ülke Marksistlerinin öğreneceği pek çok şey vardır. Çünkü biz Marksizmi entellektüel gevezelik ve dünya devrimci hareketinin trafik polisliğini yapmak için okuyup öğrenmiyoruz. Biz dünyayı değiştirmek için, dünyanın Türkiye'sinde devrim yapmak için Marksizmi öğreniyoruz!

Küba sosyalist devriminin muzaffer proleter devrimcilerine "Küçük burjuva devrimcileri", "sol oportünistler" demek ihanetin, oportünizmin ta kendisidir. Ve bu görüşü saflarımızda yaygınlaştırmaya çalışanların kişiliklerinden bütün Türkiye'li proleter devrimcileri şüphe etmelidir.

"Proleter Devrimci" Aydınlik'ın eyyamcı yazarı bizim "Sağ Sapma, Devrimci Pratik ve Teori" yazısında Fidel Castro'ya atıfta bulunmamızı eleştirmektedir. (Bkz. Ş. Alpay, P.D. Aydınlik, 17. Sayı, s: 366) Biz daima Marksizm-Leninizm hazinesine katkısı olan muzaffer proleter devrimcilerine atıfta bulunduk ve her zaman da bulunacağız. [13*]) Yeni oportünizmle aramızdaki küçücük (!) fark da burada ya! Onlar Amerika'nın sözde devrimcileri Campus "Mao' istlerine, biz ise Marksizm-Leninizm hazinesini geliştiren muzaffer devrimcilere atıfta bulunuyoruz!

Latin Amerika'daki proleter devrimci çizgi hakkında son derece önemli bir sorunu da bu bölümü bitirmeden açıklayalım. Şu iki hususun özellikle karıştırılmaması gerekir:

Bütün Latin Amerika ülkelerinin "sanayinin geri kalmışlığı ve tarımın feodal karakteri" ortak özellikleri olduğunu belirterek, "anti-emperyalist mücadelede, halkın çok büyük çoğunluğunu, işçi sınıfının, köylülerin, aydınların, küçük-burjuvazinin ve ulusal burjuvazideki en ilerici tabakaların çıkarları yönünde bir kurtuluş programı üzerinde birleştirmemiz gerekmektedir." (İkinci Havana Deklarasyonu'ndan) diyerek bütün Latin Amerika ülkelerinin önlerindeki devrimci adımın Milli Demokratik Devrim olduğunu söyleyen Fidel Castro ve arkadaşları ile Milli Demokratik Devrim stratejisinin geçerliliğini üretim ilişkisi olarak feodalizmin varlığına bağlayarak, Latin Amerika ülkelerinde "tarımda az gelişmiş kapitalizm hakimdir ve de milli burjuvazi yoktur" diyerek bu ülkeleri için sosyalist devrim stratejisini öneren A..G. Frank, A.Shah, vs.. gibi yazar çizer takımını

ayırmak gerekir, bir.

Fidel Castro'nun, Che Guevara'nın görüşleriyle özellikle Debray'ın dogmatik önerilerini kesinlikle karıştırmamak gerekir; iki. Silahlı halk savaşının, emperyalizmin boyunduruğundan kurtulmanın tek yolu olduğu gerçeğine karşı çıkarak, barışçı bir yoldan da devrimin zafere ulaşabileceğini mümkün gören W. J. Pomeroy bile bu gerçeği açıkça itiraf etmektedir. Bakın ne diyor Pomeroy: "Debray'ın oldukça dogmatik formüllendirmelerinin, çoğu kez kendi adlarına konuştuğunu sandığı Küba'lı önderlerin beyanlarından ayırılması gerekir. "Hele" Debray'ın, Devrimde Devrim kitabı KKP'nin resmi görüşüdür. Bu kitap Küba'da 2,5 milyon basılıp dağıtılmıştır" demek gerçeği ahlaksızca tahriften başka bir şey değildir. Çünkü bu kitap KKP'nin görüşlerini dile getiren Simon Torres ve Jullo Arende tarafından, "Debray ve Küba Tecrübesi" başlıklı yazı ile Monthly Review'in 1968 Haziran sayısında çok sert bir şekilde eleştirilmiştir. Bu eleştirinin ana çizgileri şunlardır;

1. Debray'ın "askeri liderliğin temel unsur olması gerekir" önerisi yanlıştır. Tam tersine siyasi çalışma esastır. Ve askeri yan, politik liderliğe tabi kılınmalıdır.
2. Debray'ın "burjuva şehir-proleter kır", "Liana-Sierra" şeklinde yaptığı ayrımını bir sınıf çatışması olarak ortaya koyması, Leninist bir analiz değildir.

Yazının "Kim Kimi Yarattı" başlıklı kesiminde, Debray'ın "Küba'da foco, partiyi yarattı" iddiasının yanlış olduğu belirtilerek, devrim için partinin şart olduğu ileri sürülmektedir. Simon Torres ve Julio Arende, Lenin'in "Ne Yapmalı" kitabına atıflar yaparak, Debray'ın ekonomist bir görüşe sahip olduğu sonucuna varmaktadırlar.

Ancak bütün ülkelerin pasifistleri, bu farklılıkları görmezlikten gelerek Debray'ın dogmatik formülasyonları ile Latin Amerika'daki proleter devrimci çizgiyi özdeş tutmaya çalışmaktadırlar. Örneğin, Progressive Labour adlı Amerika'lı sözüm ona "Mao"cu bir parti bütün bu farklı ideolojileri Debrayizm başlığı altında toplayarak F. Castro, Che Guevara ve arkadaşlarını sol oportünizmle (!) suçlamaktadır. [1*]4 Ve ülkemizde de, Campus "Mao"izminin şubesi olan yeni oportünizmin sözcüleri, tıpkı Amerika'lı ideologları gibi, bu farklı ideolojileri (yani A.G. Frank, Debray oportünist çizgileri ile Küba'lı muzaffer proleter devrimcilerinin Leninist çizgisini) karıştırarak, Debray'ın kitabına atıfta bulunarak, F.Castro-Che Guevara'yı eleştirmeye kalkmaktadırlar. Yeni oportünizmin sözcüleri kırlardan şehirlerin

fethedilmesini öneren Latin Amerika'lı muzaffer proleter devrimcilerini Debray'ın dogmatik formülasyonları ile mahkum edip, onların Leninist çizginin dışında olduklarını söyleyerek, büyük proleter devrimcisi Mao Tse Tung'u da Amerikanca yorumlayarak korkaklıklarına ve ihanetlerine ideolojik kılıf bulacaklarını zannetmektedirler!

Emperyalizmin ölüm saatlerinin yaklaştığı bu III. genel kriz döneminde, Marksist-Leninist hareket, yeni oportünizmin iddia ettiği gibi, Castro-Guevara çizgisine karşı verilecek olan mücadele ile değil, modern revizyonizmin şehirlere öncelik tanıyarak, kırlara ikinci dereceden önem veren, köylülerin giderek "Köylü" halkların devrimci potansiyelini küçümseyen "sol", işçi sınıfının dışında sosyalizme geçişi mümkün görerek barış içinde bir arada yaşamayı savunan sağ çizgilerine karşı, neo-troçkist, neo-blankist... kısaca her çeşit sağ ve "sol" sapmalara karşı verilecek mücadeleler ile güçlenecek ve emperyalizmi çökertecektir. Castro-Guevara ve bütün Latin Amerika'lı proleter devrimcilerini "sol oportünist" ilan eden ağzlar bütün ülkelerin pasifistleridir!

Mao'nun Leninizmin Hazinesine Katkıları ve Yeni Oportünizm

Mao Tse Tung'un Marksizm-Leninizm hazinesine katkıları sorunu bugün Marksist çevrelerde tartışılan son derece önemli bir sorundur. Mao Tse Tung'un Leninizm hazinesine kattıklarını ana hatları ile başlıca iki başlıkta toplayabiliriz:

1. Milli Demokratik Devrim Teorisi,
2. Proleter Kültür Devrimi.

Mao'nun bu iki katkısının özlerini ve temel unsurlarını Lenin'de de görmekteyiz. Fakat Marksizm-Leninizmin bu son derece önemli iki ilkesi, en mükemmel şekillerini Mao'nun siyasi pratiği içinde almışlardır. Bu nedenle Leninizmin bu iki önemli ilkesini açıklarken, Çin somut pratiğinden hareket ederek, Mao'nun siyasi pratiği içinde ele almak zorundayız

Milli Demokratik Devrim Teorisi

Geçen yazımızda Milli Demokratik Devrim teorisinin, Marksist-Leninist kesintisiz devrim teorisinin sömürge ve yarı-sömürge ülkelere uygulanması olduğunu belirtmiştik. Bir daha belirtelim ki, Mao Tse Tung, emperyalizmin I. ve II. genel bunalım devrelerinde nicelik olarak zayıf ve köylülükle tabii bağları olan bir işçi

sınıfına sahip, yarı-sömürge ve yarı-feodal Çin'de, Leninist kesintisiz devrim teorisini bu somut pratiğe uygulayarak derinleştirmiş ve zenginleştirmiştir. Böylece Mao, bütün sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin devrimcilerine emperyalist boyunduruğun kırılarak sosyalizme geçişin yolunu göstermiştir. Mao Tse Tung'un bu katkısı ile birlikte (işçi sınıfının hegemonyasında temel gücü köylü kitlelerinin teşkil ettiği devrim ordusunun kırlardan şehirleri fethetmek teorisi) Leninist kesintisiz devrim teorisi hayatın yeni realiteleri karşısında daha gelişmiş ve zenginleşmiştir. Mao ile birlikte yarı-sömürge ve sömürge ülkelerin sosyalizme geçişlerinde zorunlu bir durak olan Halk Savaşları çığırı açılmıştır. Açılan bu yoldan bir Vietnam, bir Küba emperyalizmin boyunduruğunu kırarak sınıfsız topluma doğru emin adımlarla yürümektedirler.

Mao Tse Tung'un yeni demokratik devrim teorisinin başlıca unsurları şunlardır:

1. Milli Demokratik Devrim, özünde bir köylü devrimidir.
2. Milli Demokratik Devrimde Halk Savaşı zorunlu bir duraktır.
3. İdeolojik öncülük esastır.
4. Milli Demokratik Devrim teorisi proletaryanın hegemonyasını içinde taşır.

Milli Demokrati Devrim Özünde Bir Köylü Devrimidir

Demokratik devrim programı köylülerin objektif taleplerine cevap veren en radikal programdır. Lenin'in dediği gibi "onun özlediği bütün tarımsal reformları ancak tam olarak zafere ulaşmış olan bir devrim gerçekleştirebilir, onun rüyalarını gerçek yapar... Hepsi o kadar değil. Köylüler sadece en köklü toprak reformu için değil genel ve daimi çıkarları bakımından da devrime bağlıdır." (İki Taktik, s: 104) Özellikle köylülerin nüfusun büyük çoğunluğunu teşkil ettiği yarı-feodal bir ülkede Milli Demokratik Devrim özünde bir köylü devrimidir. "Bu sebepten dolayı, bütün halkın harekete geçirilmesi, köylü yığınlarının harekete geçirilmesi ile aynı şeydir." (Giap: Halk Savaşı Halk Ordusu) Aslında köylü devrimi olan bu devrim, proletaryanın dışında başka bir sınıfın veya zümrenin önderliğinde zafere erişebilir mi? Hayır, erişemez. Çünkü burjuvazinin devrimci barutunu tükettiği proleter devrimleri çağında, temelde burjuva demokratik nitelik taşısa da herhangi bir devrimi sonuna kadar götürebilecek tek devrimci sınıf proletaryadır. Milli Demokratik Devrimin aslında bir köylü devrimi olması gerçeğini gerek Mao Tse Tung, Lin Piao ve gerekse Giap özellikle belirtmektedir.

[15*] Çünkü Milli Demokratik Devrimin özünde bir köylü devrimi olması gerçeği stratejik, politik ve taktik çizgimizi tayin eden son derece önemli bir unsurdur. (İleriki sayfalarda tekrar üzerinde duracağız) Milli Demokratik Devrimin özünde köylü devrimi olmasının doğal sonucu, sınıf mevzilenmesinde köylüler, devrimin temel gücünü teşkil ederler. Emperyalist dönemde tarihin lokomotifi olan proletarya devrimin önderidir. 1905-17 Rus Demokratik Devrimlerinde devrimin temel ve önder gücü proletarya idi. (Köylüler vasıtasız yedek)

Neden Rusya'da, demokratik devrimlerin temel gücü proletarya oluyor da, Çin ve Vietnam demokratik devrimlerinin temel gücü proletarya değil de köylüler olmaktadır? Bu sorunun cevabı, somut durumların somut tahlilinde düğümlemektedir. Çünkü, Rusya'da devrim ordusunun temel gücü genellikle büyük şehirlerde yaşıyordu. Çin, Vietnam gibi ülkelerle kıyaslanmayacak seviyede (nicelik ve nitelik bakımından) bir Rus sanayi proletaryası vardı. Bu nedenle devrim, şehirlerden kırların fethedilmesi şeklinde bir rota takip etti. Oysa yarı-sömürge ve sömürge ülkelerde, 1) İşçi sınıfının nicelik ve nitelik olarak gelişmiş kapitalist ülkelere kıyasla zayıf olması; 2) şehirlerde emperyalizmin denetiminin çok kuvvetli olması gibi, başlıca iki ana nedenden dolayı Milli Demokratik Devrimin izleyeceği rota, kırlardan şehirlerin fethedilmesi rotasıdır.

Halk Savaşı Milli Demokratik Devrimin Zorunlu Bir Durağıdır

Emperyalizme karşı mücadele bir uluslaşma mücadelesidir. Ve "milliyet meselesi de aslında bir köylü meselesidir". (Stalin) Bu nedenle saldırgan emperyalizme karşı verilen halk savaşı da bir köylü savaşıdır. Halk savaşının bir köylü savaşı olması gerçeği kırlardaki mücadeleyi ön plana çıkartmaktadır. Yani Milli Demokratik Devrim mücadelesinin ağırlık noktası kırlardır. Ayrıca bu milli kurtuluş savaşının başarıya erişmesinde askeri bir zorunluluktur da. (Çünkü "Emperyalistler ülkelere (sömürge ve yarı-sömürge ülkelere -M. Ç.) karşı saldırılarda bulunurlarken çoğunlukla büyük şehirleri ve ana haberleşme hatlarını ele geçirerek işe başlarlar. Fakat geniş kırlık bölgeleri tamamen kontrolleri altına almak onların gücü dışındadır. Devrimcilerin serbestçe manevra yapabilmesini sağlayacak geniş alanlar, ancak ve ancak kırlık bölgelerdir. Devrimcilerin kesin zafere doğru ilerleyebilecekleri devrimci üsler, ancak ve ancak kırlık bölgelerde kurulur." [16*])

Emperyalizmin denetiminin son derece zayıf olduğu kırlarda halk savaşı başlıca dört aşamadan geçer:

- a) Gerilla savaşı; elde olanı koruma aşaması,
- b) Gerilla üsleri kurma; elde olanı koruma aşaması,
- c) Düzenli orduya geçiş; denge aşaması,
- d) Düzenli ordu savaşı; karşı saldırıya geçiş aşaması (sonuç alma).

Halk savaşı teorisi kısaca budur. Görüldüğü gibi halk savaşında şehirlerin rolü ikincildir. Elbette bu şehirlerde mücadele yürütülmemesi dernek değildir. İşçi genel grevleri, öğrenci ve kitle hareketleri, vs. şüphesiz milli bağımsızlık savaşının başarıya erişmesinde oldukça önemli etkenlerdir. Bir köylü savaşı olan halk savaşında hegemonya proleter devrimcilerinde de olabilir, küçük-burjuva devrimcilerinde de. Yani halk savaşında önderlik, pazarlık konusu değildir. Bu güçler dengesine, tarafların örgütlenme derecesine, vs.'ye bağlıdır. Kim kitleler ile daha iyi organik bağlar kurarsa, kim milli kurtuluş savaşında kahramanca ve tutarlı dövüşerek kitlelere kendini kabul ettirirse halk savaşında önder o olur. Ancak işçi sınıfının, daha doğrusu işçi sınıfının öncü müfrezesinin hegemonyasında kazanılmamış olan halk savaşlarının başarıları sınırlıdır. Zaferden sonra kurulacak olan küçük-burjuva iktidarı Milli Demokratik Devrim programını sonuna kadar uygulayamaz. Örneğin, Cezayir. Lin Piao halk savaşının önderliği konusunda şunları söylemektedir: "Bu halk savaşlarına öncülük edecek sınıflar değişebildiği gibi, yığın hareketlerinin ve zafer derecesinin genişliği ve derinliği de değişik olabilir." (Yaşasın Halk Savaşının Zaferi, s: 60)

Şunu hemen belirtelim ki, Latin-Amerika'daki Milli Demokratik Devrimi sözde savunan İşçi Partilerinin tümünü oportünizmin batağına iten, bu devrimde halk savaşının zorunlu bir durak olması geçeceğini bir tarafa iterek, işçileri temel güç kabul edip, şehirleri esas almalarıdır.

İdeolojik Öncülük Esastır

Milli Demokratik Devrim mücadelesinde şehirlerin ikincil bir öneme sahip olması dolayısıyla devrimin temel gücünün işçiler değil köylüler olması gerçeğinin doğal sonucu, Milli Demokratik Devrimde işçi sınıfının önderliğinin, bir ideolojik öncülük olmasıdır. İşçi sınıfının ideolojik önderliği, çoğunluğunu yoksul köylülerin teşkil ettiği işçi sınıfının öz örgütünün köylü devriminin komutanı olmasıdır. Bu tip ülkelerde, işçi sınıfının zayıf ve köylülükle bağları olmasının yanında, devrimci mücadelenin odak noktasının kırlar olması, sosyalist partide nicel çoğunluğun

yoksul köylülerden meydana gelmesi sonucunu doğurmaktadır. Çin’de devrimci mücadelenin en üst aşmalarında bile proletaryanın öz örgütünde yoksul köylülerin oranı %65’in altına düşmemiştir. (Keza parti yönetim kademelerinde de) Modern revizyonistler ve de kimileri tarafından bu , Lenin’ci örgüt ilkesinin çiğnenmesi şeklinde yorumlanmakta ve eleştirilmektedir. Stalin, Leninizmin İlkeleri’nde proletaryanın öz örgütü işçi sınıfının içinden çıkar ve işçi sınıfının en iyi unsurlarını bağrında toplar demektir. Ve Lenin’in deyişiyle bu örgütte işçilerin yönetim kademeleri de dahil çoğunlukta olmaları gerekmektedir. 1905 devrimi sırasında Lenin şöyle diyor: “... Şimdi parti örgütlerinde, Sosyal Demokrasiye bağlı her aydına karşılık birkaç yüz Sosyal Demokrat işçi bulunması arzu edilir.” [17*]

Çin’deki proletaryanın öz örgütünün bu terkihi, gerçekten Leninist örgüt ilkesinin ihlâli midir? Kesinlikle hayır. Bu, bu ülkelerin somut şartlarının, yani hayatın doğurduğu bir zorunluluktur. Bu Leninist parti anlayışının, Leninizmin doğrultusunda geliştirilmesidir. Tabii, diyalektiğin en elemanter iki unsuru olan zaman ve mekan mefhumları dikkate alınmazsa, bundan Leninist parti ilkesinin saptırılması sonucuna varılır.

Milli Demokratik Devrim Stratejik Tezi, Proletaryanın Hegemonyasını İçinde Taşır [18*]

Leninist kesintisiz devrim teorisinin yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkelere uygulanması olan Milli Demokratik Devrim stratejisinde proletaryanın önderliğinin objektif şartları tartışılmaz bir şekilde mevcuttur.

Mao Tse Tung’un Yeni Demokratik Devrim teorisi ana hatları ile budur. Yeni Demokratik Devrim teorisinde, devrimin temel gücünü işçilerin değil de köylülerin teşkil etmesi, kırların halk savaşının odağı olması ve işçi sınıfının öncülüğünün, ideolojik öncülük olması gerçekleri birbirlerine kopmaz bağlarla bağlıdır. Ve herbiri, bir diğerrinin zorunlu sonucudur. Yukarıda özetlediğimiz bu dört ana unsur son derece önemlidir. Çünkü bu dört ana unsur modern revizyonizm ile Marksist-Leninist çizgi arasındaki Çin Seddini belirlemektedir. Açıklayalım:

Dünya proleter hareketinin zaferini, şehirlerdeki mi , yoksa kırlardaki mücadele mi tayin edecektir? Diğer bir deyişle, kırlar mı esastır, yoksa şehirler mi? Mao Tse Tung’a göre çağımızın baş çelişkisi, ezilen uluslar ile emperyalizm arasındadır. Bu nedenle kırlar esastır. Mao Tse Tung ve Lin Piao’nun geliştirdikleri halk savaşı

teorisine göre zafere kırlardan şehirlerin kuşatılması yoluyla varılacaktır. “Yeryüzünün tümünü ele alırsak, eğer Kuzey Amerika ile Batı Avrupa’ya dünyanın şehirleri denebilirse, Asya, Afrika ve Latin-Amerika’da dünyanın kırlık bölgelerini teşkil ederler... Çağdaş dünya devrimi bir bakıma şehirlerin kırlık bölgelerden kuşatılması görüntüsünü vermektedir”. [19*] Sonucu dünyanın kırlık bölgelerinde yürütülen, ezilen ulusların devrimci mücadeleleri tayin edecektir. Dünyanın şehirlerindeki mücadele, sonucu tayin bakımından ikinci dereceden önemlidir. Çünkü batı, “sönmüş bir ihtilâl ocağıdır”. Emperyalist bloğun jandarmalığını üstlenmiş olan Yankee emperyalizmi ve müttefiklerine karşı “köylü” halkların, bu devrimci savaşlarında dünya sosyalist bloğu ve kapitalist ülkelerin işçi sınıfları, omuzdaşlarıdır.

Modern revizyonizme göre ise, kırlardaki mücadeleler emperyalizme gerçekten öldürücü yumruklar indirmektedir. Fakat asıl belirleyici alan dünyanın kırları değil şehirleridir. Yani sosyalist blok ile batı kapitalist ülkelerin işçi sınıflarıdır. Tayin edici çelişme sosyalizm ile kapitalizmin güçleri arasındadır. Uluslararası işçi sınıfı hareketi dünya sosyalist sistemi ile kapitalist ülkelerin işçi sınıfları tarafından temsil edilmektedir. Sosyalist ülkelerin ekonomik kalkınma ritimlerinin yüksek olması sonucu, sosyalizm ekonomik bakımdan üstünlüğünü kapitalist ülkelere kabul ettirecektir ve bu ekonomik ve sosyal üstünlük batı işçi sınıfı üzerinde etkili olacak ve onları harekete geçirecektir. Bu ekonomik ve sosyal üstünlük ve de güdülen barışçı politika emperyalizmin demagojik anti-komünizm propagandasını tesirsiz hale getirecektir. Bütün bunların sonucu Avrupa işçi sınıfı bütün halkın desteğini alarak parlamenter yoldan iktidara gelecektir. Budur, kısaca özetlenirse modern revizyonizmin dünya devrimi stratejisi.

Gürüldüğü gibi, modern revizyonist çizgi şehirlerden kırların fethedilmesini önermektedir. Yani bu çizgi (aralarındaki nüans ayrılıkları ne olursa olsun) dünyanın kırlık bölgelerindeki mücadeleleri dolayısıyla “köylü” halkların devrimci mücadelelerini küçümsemektedir. Hatta o derece ileri gidilmektedir ki, Batılı olmayan ülkelerdeki proleter devrimlerinin ikinci dereceden devrimler olduğu bile ileri sürülebilmektedir. Çünkü bu devrimler sanayi proletaryasına dayandırılmamıştır. [20*] Çin Komünist Partisi içinde işçilerin azınlıkta olmaları, bu görüş tarafından Leninist parti anlayışının ihlali olarak görülmektedir. Çin Komünist Partisi’nin terkihi; “Partililerin %65’i köylü, %15’i şehirli teknisyen , %10’u aydın, %10’u ordulu.”) [21*]

Sömürge ülkelerdeki proletarya devrimlerini bile ikinci dereceden devrimler

kabul eden modern revizyonist çizgi için doğal olarak, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde milli kurtuluş savaşlarının sosyalist partilerin veya küçük-burjuva örgütlerinin önderliğinde olması pek önemli değildir. Önemli olan emperyalizme tamamen angaje olmayan, görünüşte tarafsız bir dış politika güden bir milli iktidarın iş başına gelmesidir. Elbette bu görüşün çeşitli meselelerde birbirinden farklı önerileri ve tezleri olan nüansları vardır. Fakat bütün bu nüanslar en son tahlilde “şehirlerin kırlara üstünlüğü” biçiminde özetlenebilir.

Sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde bu görüşü benimsemiş bütün sözümona “Marksist” partilerin tümünde devrimci mücadelenin ağırlık merkezi şehirlerdir. Onlar için anti-emperyalist ve anti-feodal devrimin yapılmasında, şehirler esas olduğu için temel güç proletaryadır. Latin-Amerika’daki bu tip “işçi” partilerinin, ülkenin sanayileşmesini, dolayısıyla işçi sınıfının kuvvet kazanmasını amaçlayan reform taleplerinin, sosyal demokrat partilerle parlamenter güç birliklerine gitmelerinin temelinde bu gerçek yatar. Programlarında barışçıl ve silahlı bütün mücadele yöntemlerinin yerine göre kullanılacağı yazmasına rağmen şehirler temel alındığından (şehirlerde genel ayaklanma temel alınıyor) yani devrimin temel gücü işçi sınıfı kabul edildiğinden, işçi sınıfının devrim yapabilmesi için objektif ve sübjektif şartları bir türlü olgunlaşmıyor! (Şehirler esas alınınca emperyalizm çökmeden bu şartlar da hiçbir zaman olgunlaşamaz) Ve silahlı mücadele ilkesi böylece programla birlikte rafta tozlanıyor. Temel Devrimci askeri rota yanlış olduğu için, yani sonucu belirleyen mücadele olarak şehirlerdeki işçi sınıfının hareketi kabul edildiği için, emperyalizmin şehirlerdeki sıkı kontrolünün doğal sonucu olarak, bu “Marksist” partilerin gözünde emperyalizm stratejik planda büyüyor. Bu da, bu partilerin Filipin tipi demokrasiciliğin parlamenter pasifizminin ta göbeğine yuvarlanmaları sonucunu doğuruyor.

Şehirleri esas alan bu görüş “askeri hareketin politik liderliğe bağlı olması gerekir” Leninist ilkesini de yanlış anlamaktadır. Bunlara göre, parti şehirlerdeki işçi sınıfının genellikle legal hareket ve eylemlerine ağırlık verecek, yan olarak da kırlardaki gerilla mücadelesini de şehirden yönetecek! (Yöneticilerin çoğunluğu da şehirlerde oturacak) Oysa Mao Tse Tung’un belirttiği gibi işçi sınıfının partisi halk savaşına önder olmak istiyorsa, mücadelenin ta içinde olması gerekir. (Çin Halk Savaşında Komünist Partisi üyelerinin %90’ından fazlası Kızıl Ordudan gelmektedir) Gemi kıydan talimatla idare edilemez! [22*]

Görüldüğü gibi, bütün bu “Marksist” partileri oportünizmin bataklığına iten en önemli neden, bu partilerin köylülerin devrimci potansiyelini küçümsemeleridir.

Bir diğerk deyişle, emperyalizmin III. kriz döneminde, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde demokratik devrimin zafere giden yolunun köylü ordusunun emperyalizme karşı yürüttüğü bir köylü savaşından geçtiğini görmemeleridir.

Her çeşit oportünizmin en son tahlilde köylülerin devrimci potansiyelinin küçümsenmesine dayandığını sosyalizmin tarihi bize göstermektedir. Tekel öncesi dönemde işçi sınıfının dışındaki bütün sınıfları gerici kabul eden Lassalle oportünizminin temelinde bu yatar. Tekelci kapitalist dönemde ise, Leninizme karşı olan bütün sağ ve “sol” sapmaların temelinde yine aynı gerçeği görmekteyiz. Ve Çin’in devrimci mücadelesinde, Mao’nun mücadele ettiği bütün sağ ve “sol” sapmalar da temelde köylülerin devrimci potansiyelinin küçümsenmesine dayanmaktadır. Asya Tipi Üretim Tarzına sıkı sıkı sarılarak “Çin’de feodalizm yoktur, bu nedenle anti-feodal mücadele gereksizdir” diyerek anti-kapitalist mücadeleyi öneren Troçkistler, şehirlerdeki sovyetik bir ayaklanmayı esas aldıkları için, Japon işgalinin Çin’de kapitalizmi geliştireceğini söyleyerek teslimiyetçiliği savunmuşlardır. Li-Lisan ise, anti-emperyalist ve anti-feodal bir devrimin gerekliliğini belirtmesine rağmen zafere götürecekt mücadelenin mihrakı olarak şehirleri gördüğü için aralıksız işçi grev ve saldırıları ile sonuca gidilebileceğini savunuyordu. (Li-Lisan, 1927’den 1935’e kadar ÇKP’nin en etkin yöneticilerinden birisidir.) Aynı görüş, Çen Tu Hsieu da sağ oportünizmin kucağına itmiştir. Çen Tu Hsieu, Sovyetik bir ayaklanma için, Çin işçi sınıfının gücünü yeterli görmediği için, Çin’in belli bir gelişme seviyesine kadar, anti-Japon mücadelenin önderliğini Kuomintang’a bırakmıştır. [23*] Görüldüğü gibi, görünümleri birbirinden tamamen farklı olan bu üç oportünizmin temelinde köylülüğün devrimci potansiyelini azımsama ve işçi sınıfının ideolojik öncülüğünün anlaşılmaması yatmaktadır. Mao’nun yeni demokratik devrim teorisi bir bakıma bu üç oportünizme karşı verilen mücadele içinde biçimlenmiştir.

Sonuç olarak, Mao Tse Tung, Leninizmin şu iki temel ilkesinden:

1. Emperyalist dönemde, gelişme derecesi ne olursa olsun bütün sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde demokratik devrimin objektif şartları vardır.
2. Emperyalist dönemde bütün devrimlerin lokomotifi proletaryadır. Burjuva demokratik devrimini de kalıcı zafere ulaştıracak tek sınıf proletaryadır.” hareket ederek, bu iki ilkeyi:
3. İktisadi gelişme seviyesi çok düşük, dolayısıyla proletaryası zayıf ve cılız olan

yarı-sömürge ve yarı-feodal Çin'in pratiğine uygulayarak Yeni Demokratik Devrim teorisini formüle etmiştir.

Mao'nun Yeni Demokratik Devrim Teorisinin ana niteliklerini özetledikten sonra, gelelim bizim Campus "Mao"istlerine! Ve modern revizyonizmin Türkiye şubesi olan Milli Demokratik Hareket etiketli yeni oportünizmin gerçek yüzünü sergileyelim. Yeni oportünizmin bir sözcüsü, Milli Demokratik Devrim anlayışlarını son derece açık bir şekilde ortaya koymaktadır: "Temel gücü işçi sınıfı olmayan bir hareket Milli Demokratik Devrimi tamamlayamaz... Proletaryanın Milli Demokratik Devrim hareketinin temel gücü ve öncüsü olma potansiyelini taşıdığıının son delilidir." (Doğu Perinçek, Türk Solu, Sayı: 91, s:12-13) (siyahlar bize aittir) Bu anlayışa göre, Milli Demokratik Devrimin temel gücü, köylüler değil de işçi sınıfıdır. Ve bu görüş kendi içinde tutarlı olarak Milli Demokratik Devrimin özünde bir köylü devrimi olmasına karşı çıkmaktadır. [24*] Yeni oportünizmin bir diğer sözcüsü ise "önder güç-temel güç" ayrımının ne anlama geldiğini anlamayarak "İşçi sınıfının hegemonyasının objektif şartları yoktur" diyerek devrimde işçi sınıfının bu şartlara sahip olması için Türkiye'nin sanayileşmesini önermektedir. (Bkz. Şahin Alpay, Türkiye'nin Düzeni Üzerine, Aydınlık, Sayı: 12) Deyişlerdeki farklılıklara rağmen oportünizmin sözcülerinin birleştikleri nokta; Milli Demokratik Devrimin özünde bir köylü devrimi olması gerçeğini ve bu devrimde şehirlerin kırlardan fethedilmesi olan halk savaşının zorunlu bir durak olduğunu inkar etmeleridir. İşçi sınıfının öncülüğü için ülkenin sanayileşmesini öngören bu görüş, kırları ve köylüleri değil de, şehirleri ve proletaryayı temel almaktadır. Milli Demokratik Devrim teorisini böyle anlayan bu görüşün ideolojik öncülüğü de anlamasına imkan yoktur elbette! İdeolojik öncülük şudur; İşçi sınıfının çok zayıf olduğu yarı- sömürge ve yarı- feodal bir ülkede proletaryanın öz örgütünde yoksul köylülerin çoğunlukta olması ve bu örgütün işçi sınıfı adına Milli Demokratik Devrimde hegemonya kurmasıdır. Elbette köylülerin devrimci potansiyelini küçümseyerek şehirleri esas alan yeni oportünizm, bundan, yani işçi sınıfının ideolojik öncülüğünden, "küçük burjuva aydınların öncülüğünün" savunulduğu sonucunu çıkartacaktır. Ve pasifizmin veciz fakat özünde ahmakça ifadesinden başka birşey olmayan "işçi sınıfının ideolojik öncülüğü mü, yoksa ideolojik, politik, örgütsel önderliği mi?" (Bkz., Ş. Alpay, İşçi Sınıfı ve Milli Demokratik Devrim, "Proleter Devrimci" Aydınlık, Sayı:17) biçiminde sahte bir ikilem ortaya atılacaktır. Hemen belirtelim ki, pasifizmini içinde kitleleyen bu ikilem, ilk defa 1970'in Türkiye'sinde yeni oportünizm tarafından ortaya atılmış değildir. Bu ikilemin tarihi temeli II. Enternasyonal oportünizmine dayanır. Bu

ikilemi ilk defa Menşevikler, Leninist örgütlenmeye karşı “İşçi sınıfının gerçek öncülüğü mü, yoksa bir avuç Jakoben’in öncülüğü mü?” şeklinde 1902 Rusya’sında ortaya atmışlardır. Görüldüğü gibi pasifizmin bu klasik önerisi, bugün de yeni oportünizm tarafından ileri sürülmektedir. Milli Demokratik Devrim ordusunda işçi sınıfını temel güç olarak kabul ederek şehirleri esas alan yeni oportünizm, kendi içinde tutarlı olarak işçi sınıfının öz örgütünde işçilerin nicelik olarak da çoğunlukta olmasının şart olduğunu söylemektedir; “İşçi sınıfının ideolojisini benimsemiş sosyalist işçi partileri üyeleri içinde işçi sınıfının güçlü bir çoğunlukta olmasına ve proletarya saflarından yetişmiş bilinçli devrimcilerin partide hakim unsuru meydana getirmesine dikkat eder.” (Doğu Perinçek, Aydınlık, Sayı: 3, s: 225) Ve bu görüşün doğal sonucu, bu evrede işçi sınıfı zayıf ve cılız olduğu için (öncülüğünün objektif şartları olgunlaşmadığı için) bu şartlara sahip bir parti kurulamaz!

Bu gerçeği açık bir şekilde yeni oportünizmin sözcülerinin sözlü ve yazılı demeçlerinde görmekteyiz: “Ülkemizde emekçilerin öz partisinin kurulmasının olanağı bugün yoktur.” (Ömer Özerturgut’un Devrim Gazetesine verdiği beyanat) “...ve o bağımsız ve demokratik Türkiye’de proletaryanın, öz örgütü bir güneş gibi doğacaktır!” (Doğu Perinçek, TİP Çankaya İlçesi konuşmasından, Aydınlık Sosyalist Dergi, Sayı: 16, s: 242)

Diyelim ki, yeni oportünizmin sözcülerinden Ö. Özerturgut’un demeci Devrim gazetesinde yanlış yazıldı (!); ve yine varsayalım ki, Doğu Perinçek’in konuşma esnasında dili sürçtü (!). Fakat aynı görüş, proleter devrimcisi (!) olarak bu dönemde yani, yeni oportünizmin deyişiyle, bu “milli demokratik hareket” döneminde, işçi ve köylü kitlelerine örgüt olarak, bakın neyi empoze etmektedir: “Bizim partimiz MİLLİ KURTULUŞ cephesidir. Bizim partimizin komutanı Mustafa Kemal’dir. Bizim partimizin üyeleri Amerikan sömürücüleriyle ortaklık etmeyen bütün bir MİLLET’dir.” (Doğu Perinçek, İşçi-Köylü Gazetesi, Sayı: 7, s: 4)

Hemen anlaşılacağı gibi, bu milli cephe partisi, Kemalist Doğan Avcıoğlu’nun “halkın içinden gelen ve halkın nabzını elinde tutan”, içinde milli cepheyi teşkil eden Devrim Partisidir. (Bkz. D. Avcıoğlu, Türkiye’nin Düzeni, s: 523) İşte kendisiyle küçük burjuva radikalleri arasında hiçbir fark görmeyen, “Hep dostluk, mücadele yok” diyen sağ oportünizm! Bizim partimiz ne milli cephe partisidir, ne de bizim partimizin komutanlığı küçük burjuva radikallerine aittir. Biz sosyalistlerin partisi, Marksist bir partidir ve partimizin de eylem kılavuzu kemalizm değil, bilimsel sosyalizmdir! Ve bu parti, milli cephenin ve halk

ordusunun komutanı olduğu an işçi sınıfının hegemonyası fiilen gerçekleşmiş olacaktır. İşçi sınıfının ideolojik- politik- örgütsel ve askeri (nedense Mao'nun bu deyişinden yeni oportünizm pek hoşlanmıyor (!) hegemonyası işte budur!

Şehirleri temel alan bu oportünist görüş, Libya gibi ülkelerdeki milliyetçi subayların ilerici cunta hareketlerini Halk Savaşı olarak görmektedir. (Bkz. Şahin Alpay, "Proleter Devrimci" Aydınlık, Sayı: 17, s: 368) Biz, Aren-Boran oportünizmi gibi milliyetçi, ilerici askerlerin hareketlerini faşist hareketler olarak nitelendirmeyiz. Ama biz, akıl almaz bir tutumla en son tahlilde egemen sınıfların miilitarize gücü olan mekanizmayı kullanarak yapılan hareketleri de Halk Savaşı olarak ilan etmeyiz. Bu hareketlere Halk Savaşı demek, Mao'nun ve Lin Piao'nun geliştirdiği halk savaşı teorisine kesinlikle aykırıdır. Halk Savaşı, köylü ordusu ile kırlardan şehirlerin fethi savaşıdır.

Yeni oportünizmin sözcülerinin "sen halk savaşını mı, yoksa gerilla savaşını mı savunuyorsun?" garip ikileminin niteliği de böylece aydınlanmış olmaktadır. Meğer bizim anladığımız Halk Savaşı ile yeni oportünizmin anladığı 'Halk Savaşı' ayrı kavramlarmış! Onlara göre ilerici askeri darbeler de halk savaşymış!

İşte özet olarak yeni oportünizmin Milli Demokratik Devrim anlayışı budur.

Mao'nun Yeni Demokratik Devrim Teorisine göre:

- 1- Milli Demokratik Devrim özünde köylü devrimidir.
- 2- Devrim ordusunun temel gücü köylülerdir.
- 3- Belirleyici alan kırlardır.
- 4- Halk Savaşı, köylü ordusunun kırlardan şehirleri fethetme savaşıdır.
- 5- İşçi sınıfının öncülüğünün objektif şartları Milli Demokratik Devrimde bölünmez bir bütün olarak mevcuttur.
- 6- Yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkelerde, proletaryanın öz örgütünde işçilerin çoğunlukta olması şart ve gerekli değildir. Hatta genellikle yoksul köylüler çoğunlukta.

Yeni oportünizmin "Milli Demokratik Devrim" Teorisine göre:

- 1- Milli Demokratik Devrim özünde köylü devrimi değildir.

2- Devrimin temel gücü köylüler değil işçilerdir.

3- Belirleyici alan kırlar değil şehirlerdir.

4- Halk Savaşı ile cunta hareketleri aynı şeylerdir.

5- Hayır, işçi sınıfının önderliğini tayin eden üretici güçlerin gelişme seviyesidir.

6- Proletaryanın öz örgütünde işçiler mutlak bir çoğunluğa sahip olmalıdır.

İşte Marksizm-Leninizm ve Mao Tse Tung çizgisi ve de “kapitalist olmayan yol”u milli demokratik hareket etiketi altında savunan bizim sözde “Mao”istlerimiz (!). Görüldüğü gibi yeni oportünizmin “Mao”culuğu sadece lafızdadır, gerçekte ise Mao’culukla bu oportünizmin hiç bir ilgisi yoktur. Eğer bir “Mao”culuk varsa, o da, köylülerin devrimci potansiyelinin doğru değerlendirilmesinde yatmaktadır. Oysa bu oportünizm temelde, köylülerin devrimci potansiyelini küçümseyen sağ oportünist Chen Tu Hsieu’nun çizgisinin derinleştirilmesinden başka bir şey değildir!

İşte Marksizm-Leninizm ve Mao Tse Tung düşüncesi ve de yeni oportünizmin Campus “Mao”ist çizgisi! Latin- Amerika’daki Milli Demokratik Devrim stratejik tezini savunan sağ oportünist, pasifist ve de hain olan “Marksist” partiler ne kadar “Mao”ist iseler, yeni oportünist fraksiyon da bir o kadar “Mao”isttir! Böyle pasifist bir fraksiyonun Mao’nun düşüncelerini rozet yapmaya kalkması kadar, büyük proleter devrimci Mao Tse Tung’a ve onun Leninizm doğrultusundaki düşüncelerine daha büyük hakaret olamaz herhalde! Ancak bu revizyonizmin çok klâsik bir yöntemidir. Revizyonizm görünüşte daima proleter devrimci çizgiye sahip çıkar. Ve revizyonistlikleri tescil edilmiş bütün revizyonistleri ve onların çizgilerini görünüşte en sert biçimde eleştirir. Fakat temelde aynı revizyonist çizgiyi daha akıllıca, devrimci lafızlarla sürdürür. Örneğin, Kautsky. Bernstein revizyonizmine karşı en sert eleştirileri yönelten Kautsky, temelde revizyonizmin akıllı bir savunmasından başka bir şey yapmamıştır. Bu nedenle yeni oportünizmin, modern revizyonizmi ve “kapitalist olmayan yol”u görünüşte eleştirmesi ve revizyonist ilan etmesi görevi gereğidir!

Proleter Kültür Devrimi

“Kapitalizmin mi, yoksa sosyalizmin mi kazanacağını bütün bir tarihsel çağı alacak, uzun ve dolambaçlı bir mücadelenin sonucu tayin edecektir.”

Mao'nun bu önemli önerisini Marks'da, özellikle Lenin'de görmekteyiz. Marks, Gotha Programının Eleştirisi'nde kapitalizmden sınıfsız topluma geçişin ancak proletarya diktatoryası altında mümkün olacağını söylemektedir. Lenin ise, bu zorunluluğu açık bir şekilde belirtmektedir: "Kapitalizmden komünizme geçiş tüm bir tarihsel çağı temsil eder. Bu çağ sona erene kadar sömürenler restorasyon umudunu ister istemez beslerler ve bu umut restorasyon girişimlerine dönüşür (...) (Tek bir ülkede bile olsa) devrilmesi yüzünden direnci on misli artan ve gücü sadece enternasyonal sermayenin gücüne değil, aynı zamanda alışkanlık gücüne, küçük üretim gücüne de dayanan burjuvazi. Çünkü maalesef küçük üretim dünyada hala pek yaygındır ve küçük üretim gün be gün, saat be saat kendiliğinden ve kitlevi bir ölçüde durmadan kendisini oluşturur." (Lin Piao'nun ÇKP'nin IX. Kongresindeki raporundan)

Marks'ın ve özellikle Lenin'in bu önerilerinden hareket eden Mao Tse Tung, sosyalist devrimi yapmış bir ülkede;

- 1) Emperyalizmin dünyada var olduğu sürece,
- 2) Özünde "köylü mülkiyeti" sayılabilecek küçük üretimin hayatiyetini sürdürdüğü kollektif mülkiyet olduğu sürece (Sosyalist toplumda sosyalist mülkiyet bilindiği gibi, kollektif ve kamu mülkiyetleri biçimindedir.),
- 3) Sınıflı toplumların bin yıllık kalıntı ve alışkanlıklarının etkisi ile, sosyalist devrimden sonra kapitalizmin restore edilmesinin her zaman mümkün olduğunu belirterek, proletarya diktatoryası altında da sınıf mücadelesinin devam edeceğini, bu nedenle ideolojik ve kültürel alanda, üst-yapıda siyasi bir devrimin zorunlu olduğunu söyleyerek "Proleter Kültür Devrimi" şiarını ortaya atmıştır. Liu Shaochi' nin "Kapitalizmin mi, sosyalizmin mi kazanacağı sorunu artık çözümlenmiştir. Sosyalist ekonomi geliştikçe, üretici güçler geliştikçe artık geriye dönüş mümkün olamaz" anlamındaki revizyonist tezine karşılık, sosyalist bir toplumda ideolojik ve kültürel alandaki, üst-yapıdaki siyasi devrimin nihai zaferine kadar kimin kazanacağını önceden kestirilemeyeceğine ilişkin "Sosyalizm mi, yoksa kapitalizm mi kazanacak belli değildir" ünlü tezini formüle etmiştir. (Bu tez sadece Liu Shaochi' yi değil, aynı zamanda Sovyetler'de sınıf mücadelesinin artık sona erdiğini, bu nedenle SBKP'nin, sadece proletaryanın değil, bütün halkın partisi haline geldiğini söyleyen Kruşçev revizyonizmini de eleştirmektedir.)

Mao'nun Marksizm-Leninizm hazinesine ikinci büyük katkısı da budur.

Bilindiği gibi, burjuva devrimlerinde burjuvazi kendi ideolojisini devrimi yapar yapmaz egemen kılmıştır. “Muzaffer burjuvazi, burjuva mülkiyet hakkını, insan hakları beyannamesine kaydetti, burjuva parlamenter meclisler kurdu, kendi ahlakını üstün kıldı, yeni bir öğretim yarattı ve bununla orta çağ felsefesini kovdu.” Başlangıçta feodal ideolojiler bir süre direndiler ve hemen etkilerini yitirmediler.

Fakat objektif çelişkiler geliştikçe, yeni üretici güçler geliştikçe etkinliklerini yitirdiler ve artık geçmişe dönüş giderek imkansızlaştı. Sosyalist bir toplumda üretici güçler ile üretim ilişkileri arasında objektif bir çelişki yoktur. Üretimin sosyal niteliği ile sosyalist mülkiyet tam bir uygunluk halindedir. Üretici güçlerin gelişmesine engel teşkil etmezler, tam tersine geliştirirler.

Sosyalist bir toplumda üretici güçlerin gelişmesini engelleyen objektif bir çelişki olmadığı halde kapitalizm neden restore edilebiliyor da, örneğin kapitalist toplumda feodalizm neden restore edilmiyor? Açıklayalım:

1) Bir kere kapitalizm (sanayi kapitalizmi) ve sosyalizm sanayi devriminden sonra ortaya çıkmış olup, ileri teknolojinin ürünü olan düzenlerdir. Makina çağının toplumsal düzenleridir. Bu anlamda üretici güçler geliştikçe, ekonomiye teknoloji egemen oldukça feodal kalıntılar ve ideolojiler giderek geriler ve yerini yeni düzenin “kapitalist düzenin” ideolojisine bırakır. Artık geriye dönüş imkansızdır.

2) Asıl önemli olan neden her iki devrimin niteliklerine ilişkindir. Sosyalist topluma kadarki bütün düzenlerde sınıf mücadelesi bir sömürücü sınıfın yerine başka bir sömürücü sınıfın gelmesiyle sonuçlanmıştır. Temelde, üretim araçlarındaki özel mülkiyet değişmemiş, sadece biçim ve el değiştirmiştir. İkinci olarak, sosyalist devrime kadarki bütün devrimlerin iktidarın ele geçirilmesi tek sorunu olmuştur. Örneğin, burjuva ekonomisi feodalizmin bağrında gelişmiş ve gürbüzleşmiştir.

Burjuva ekonomik düzeni az çok olgunlaşınca devrim olmuştur. Bu nedenle burjuva devriminin ana görevi iktidarı ele alıp, onu mevcut burjuva ekonomisiyle birleştirmek olmuştur. Oysa sosyalist devrimde iktidarı ele geçirmek sadece başlangıçtır. Büyük çapta üretimi gerçekleştirmek, sosyalist ekonomiyi yaratmak o güne kadarki sınıflı toplumların “yabancılaştırılmasına” maruz kalmış insanın “tabiatını” değiştirmek gibi görevleri vardır. Bu nedenle sosyalist devrim sadece mülkiyet biçimini değiştirmek, sadece sosyalist ekonomiyi yaratmakla sona ermez.

Proletaryanın sınıf olarak ortadan kalkmasına kadar üst yapıda siyasi bir devrim olarak devam etmek zorundadır. Bu ihmal edilir veya önemsenmezse yani ideolojik ve kültürel mücadele, üretici güçlerin geliştirilmesi ile beraber yürütülmezse kapitalizmin restore edildiği görülür.

Görüldüğü gibi, sosyalizm öncesi toplumsal düzenler için doğru bir Marksist diyalektik analiz olan “üretici güçler geliştikçe eski ideolojinin yerini, yeniye bırakacağı ve artık geriye dönüşün mümkün olmayacağı” tezi, sosyalist topluma teşmil ettirildiğinde, sosyalist toplum ve düzen ile sosyalizm öncesi devrim ve düzenler arasındaki nitelik farkından dolayı revizyonist bir tez olmaktadır!

Yeni oportünizmin sözcülerinden birisi “Sağ Sapma, Devrimci Pratik ve Teori” yazısından “bir önceki üretim düzeninin ürünü olan ideoloji objektif çelişkiler geliştiği ölçüde gerilemek zorundadır, artık geçmişe dönüş imkansızlaşır” sözünü alarak, eleştirmektedir: “Bu satırlardaki modern revizyonizmin keskin kokusu üzerine sayfalar dolusu yazı yazmak mümkündür. Geriye dönüşün mümkün olmadığı tezini bilimsel sosyalizm mahkum eder. Üretici güçler geliştikçe eski ideolojinin yerini kendiliğinden yeniye bırakacağı tezi Kruşçev revizyonistlerinin, Liu Şao Şi’nin karşı-devrimci çizgisinin ta kendisidir.” (Ş. Alpay, PDA, Sayı: 17, s: 375, italikler bize aittir)

Bu, öküz altında buzağı ararken öküzün altında kalan bir küçük burjuva oportünistinin cehaletidir! Lenin’in belirttiği gibi bu küçük burjuva entellektüel bozuntuları kadar bilgiç ve ukala ve de bir o kadar da cahillerini yeryüzünde bulmak imkansızdır. Bu oportünist bayımızın görüşüne göre ;

1) Ya sosyalist toplumda, üretici güçler ile üretim ilişkileri arasında objektif bir çelişki vardır (bu objektif çelişki sosyalist toplumda değil de bu oportünist bayımızın kafasında vardır!);

2) Ya da “geriye dönüş mümkündür” tezi sadece sosyalist düzen için değil de, sosyalizm öncesi toplumlar için de geçerlidir. Yani bu bayımızın kafasında tarihi materyalizmi katleden bir Mao Tse Tung vardır (!)

Objektif Şartlar Esas Faktördür

Objektif şartların anlamı ve önemi:

Biz, “Sağ Sapma, Devrimci Pratik ve Teori” yazısında “Türkiye proletaryasının

devrimde hegemonyasının objektif şartları yoktur” önerisi üzerine dört ayrı bölümde, oldukça detaylı bir şekilde durduk. (Mesele son derece önemli olduğu için)

Yeni oportünizmin iddiasının aksine bu sorun son derece önemlidir. Sorun şu ya da bu, ikinci dereceden bir taktik sorunu değil, proleter devrimci hareketimizin gücü, potansiyeline ilişkindir. Ve ideolojik ve politik eylem çizgimizin tayininde esas faktördür. Milli Cephe politikamızın biçimini ve taktik şiarlarımızın niteliklerini tayin edecek başlıca etkidir. Devrimci hareketimizin ana çizgisini tayin eden bu son derece önemli sorunun tartışılmasının bir aydın gevezeliği olduğunu iddia etmek ciddiye alınacak bir şey değildir. Hele, bizim gibi Milli Demokratik Devrim aşamasında olan ülkelerin Marksistleri için ikinci dereceden önemli olan, sosyalist devrimi gerçekleştirmiş ülkelerin sorunlarını tartışma platformuna getirerek cehaletin verdiği cesaretle “revizyonizm” kokusu aramaya kalkan küçük-burjuva entellektüel bozuntularının bunu söylemeleri son derece komik ve gülünçtür!

Bu küçük-burjuva oportünistlerinin öze ilişkin bu tartışmayı, örtbas etmek istemeleri son derece doğaldır. Çünkü öncülüğün objektif şartlarının varlığı veya yokluğu, bugün için proleter devrimciliğinin en sağlam ölçüsüdür. Marksist lafızlar altında kendini gizlemeye kalkışan bu oportünist bayların, bu tartışma bazıdır. Nasıl ki, turnusolun gerçek rengi bazın içine sokulunca ortaya çıkarsa, bunların pembe renkleri de objektif şartlar tartışmasında hemencecik ortaya çıkmaktadır. Bu baylar ne kadar kıvırtırlarsa kıvırtsınlar, objektif şartlar tartışmasında yakayı hemencecik ele vermektedirler!

Bir daha “Türkiye proletaryasının devrimde hegemonyasının objektif şartları yoktur” sözünün anlamını ortaya koyalım. Anlamı açıktır; “Türkiye’nin bugünkü iktisadi gelişme seviyesi proletaryanın milli bağımsızlık mücadelesinde öncü olmasına imkan vermemektedir”. Bu dönemde proletarya iktidar mücadelesi yapamaz. Dolayısıyla küçük-burjuvazinin yedek gücüdür, yani “içinde bulunduğumuz dönem Milli Demokratik Devrim aşaması değil, küçük-burjuvazinin emperyalizme karşı yürüttüğü iktidar mücadelesi dönemi, Milli demokratik hareket dönemidir”.

“Bu dönemde radikal küçük-burjuvazi önderdir”, “bu nedenle bizim görevimiz onlara destek olmaktır”, “Milli Cephe politikamız bu aşamada dostluk-destek-eleştiri politikasıdır”, “proletaryanın öz örgütü bu aşamada kurulamaz”, “bizim

partimiz Milli Cepheidir” incileri hep bu “Türkiye proletaryasının devrimde hegemonyasının objektif şartları yoktur”, ana mihverinden çıkmaktadır. Bunun politik ve pratik çizgimize ve de taktik şiarlara yansımaları eski FKF başkanı Yusuf Küpeli arkadaş son derece açık bir şekilde ortaya koymaktadır: “... FKF’nin, şehir küçük-burjuvazisi ile girdiği ortak eylemlerin çoğunda bu kliğin mensupları (yeni oportünizm kastediliyor - M. Ç.) bırakın sloganları onlar atsın, siz peşlerinden yürüyün... vs. gibi öğütlerde bulunmuşlardır... Mustafa Kemal yürüyüşünde, Amerika’ya dokunmadan sadece siyasi iktidara karşı soyut bir takım sloganlar ortaya atan Kadri Kaplan’ı desteklemişler ve militanlara şimdilik böyle yapsak bir zararı olmaz, aşama aşama gider ileride Amerika’ya karşı da slogan atarız diyerek öğütte bulunmaya kalkmışlardır. Yargıtay yürüyüşünde küçük-burjuva temsilcilerinin peşinden sessizce yürümemizi öğütlemişlerdir.” (İleri, s: 11, İtalikler bize aittir - M. Ç.)

Görüldüğü gibi, bu sorunun ortaya koyuluş şekli, saflarımızdaki küçük-burjuva reformizminin yankısı olan yeni oportünizm ile proleter devrimci çizgi arasındaki Çin Seddini çizmektedir. Elbette bu denli önemli bir sorun üzerinde uzun uzun durulması gerekir. Nitekim de duruldu. Proleter devrimcisi odur ki, bir sürü Marksist-Leninist lafızlarla süslenmiş olan laf salataları arasından proleter devrimci çizgiyi gerçekten sapıttırarak, çarpıttırabilecek nitelikte temel oportünist öneriyi bulur ve onu çürüterek, teşhir eder. İşte budur devrimci tutum!

Hegemonyanın Objektif Şartlarının Varlığı Tartışılmaz!

Emperyalist dönemde, proletaryanın hegemonyasının objektif şartları tartışılmaz. Leninizm, bu tartışmayı, Kautsky’nin üretici güçler teorisi ile birlikte tarihin çöp tenekesine atmıştır. Geri kalmış ülkeler için devrimci yol olarak “Kapitalist olmayan yol”u öneren modern revizyonizm bile hiç olmazsa görünüşte Leninizmin bu temel ilkesine karşı çıkmamaktadır. Çünkü bu temel ilkeye karşı çıkmak daha işin başında kendini revizyonist ilan etmektir. Oysa revizyonizmin yöntemleri çok daha ince ve akılcıdır (onlar, sömürge ülkelerdeki proleter devrimlerini, sanayi proletaryasına dayanmadığı gerekçesiyle ikinci dereceden devrimler olarak ilan ettiklerinden, onlar için milli demokrasi devletinin, küçük-burjuva radikalleri veya proleter devrimcilerinin önderliğinde kurulmuş olması pek önemli değildir) Bizdeki yeni oportünizm, o kadar ince ve kıvrak olmadığı için Leninizmin II. Enternasyonal müzesine kaldırdığı Kautsky’nin üretici güçler teorisini, “bu evrede işçi sınıfının iktidar mücadelesi yapması imkansızdır. Çünkü üretici güçlerin gelişme seviyesi yetersizdir” diyerek tezgahlamaya kalkmıştır. Böylece niteliği

daha başlangıçta ortaya çıkmış oldu.

Bilindiği gibi, can çekişen kapitalizm, ülkenin ekonomik ve sosyal otonomisini kırarak milli özel ekonomileri, dünya ekonomisi denilen bir zincirin halkaları haline dönüştürmüştür. Bu nedenle, artık, kapitalist ülkelerin proletarya devrimlerinin, yarı-sömürge ve sömürge ülkelerin demokratik devrimlerinde proletarya hegemonyasının, objektif şartlarının varlığı tartışılmaz bir ilkedir. Kautsky'nin üretici güçler teorisinde ifade bulan tek tek ülkelerin üretici güçlerinin seviyesinin tetkiki artık geride kalmıştır. Artık üretici güçlerin seviyesi ne olursa olsun her ülkede proletaryanın devrimde hegemonyasının objektif şartları vardır. Biz, Leninizmin bu temel ilkesinin ışığı altında "Türkiye proletaryasının devrimde hegemonyasının objektif şartları olgundur" dedik ve diyoruz.

Stalin, Leninizmin Meseleleri'nde, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde proletarya hegemonyasının objektif olarak tartışılmayacağını, hiçbir mugalataya yer bırakmayacak bir şekilde açıkça ortaya koymaktadır : "Milli mesele, proletarya devrimi genel meselesinin bir bölümüdür... Sömürgelerin ve bağımlı ülkelerin alabildiğine sömürülebildiği ve ezilebildiği çağ tamamlanmıştır."

"Sömürgelerde ve bağımlı ülkelerde kurtuluş devrimleri çağı, bu ülkelerin proletaryasının uyanış çağı ve onun devrimci hegemonyası çağı gelmiştir." [25*]

Niteliğinin devrimci kitleler tarafından çok çabuk farkedildiğini gören yeni oportünizm, kavram karışıklığı yaratarak zevahiri kurtarmaya çalışmaktadır. Açıklayalım. Yeni oportünizmin bir sözcüsü "devrimin objektif şartları ile proletaryanın hegemonyasının objektif şartları"nın farklı kavramlar olduğunu iddia ederek, " devrimci kriz ile devrimin objektif şartları"nın aynı kavramlar olduğunu söylemektedir. (Bkz. Şahin Alpay, PDA, Sayı: 17, s: 377)

Devrimin objektif şartları ile proletaryanın hegemonyasının objektif şartları ayrı kavramlar değil, aynı gerçeğin aynı anlamda kullanılan deyişleridir. Emperyalist dönemde tarihin ileri götürücü lokomotifi proletarya olduğu için, niteliği ne olursa olsun bu dönemdeki bütün devrimleri ancak ve ancak o zafere götürebilir. Bu nedenle devrimin (Milli Demokratik Devrimin) objektif şartları ile proletaryanın hegemonyasının objektif şartları aynı şeyler değildir. Bunlar anlamları değişik ayrı kavramlardır demek, emperyalist dönemde herhangi bir devrimi proletaryanın dışında bir başka sınıf gerçekleştirebilir, demektir ki bu da Leninizme aykırıdır!

Devrimin objektif şartları ile devrimci durum (devrimci kriz) anlamları farklı olan kavramlardır. "Sağ Sapma, Devrimci Pratik ve Teori" yazısında açıkladığımız gibi devrimci kriz, bir kıvılcımdır; devrimci mücadelede, Lenin'in deyişiyle, kısa bir andır. Proletaryanın varolan öncülüğünün objektif şartlarının yanında subjektif şartları olgunlaşmış olsa bile devrimci bir kriz yoksa devrim olamaz. Yani bu, bir devrimin olabilmesinin ön şartıdır. (Biz, "Sağ Sapma, Devrimci Pratik ve Teori" yazısında proletaryanın hegemonyasının objektif şartları ile karışmaması için buna devrimin objektif şartı dedik ve ne anlamda kullandığımızı da bir parantez açarak belirttik)

Devrimci kriz kavramı Lenin'in belirttiği gibi sadece proletarya devrimleri veya XX. yüzyıldaki devrimler için değil tarihteki bütün devrimler için (örneğin Fransız devrimi için de) geçerlidir. Ve devrimci kriz, ülkenin iktisadi gelişme seviyesine birinci dereceden bağlı değildir. Ayrıca her devrimci kriz de bir devrime yol açmaz. Aynı zamanda subjektif şartların olgunlaşmış olması gerekir. Kısaca özetlersek, dünyanın herhangi bir ülkesinde devrimin olabilmesi için:

- 1) Ülkenin iktisadi gelişme seviyesinin yeterli olması gerekir. (Devrimin objektif şartlarının olgunlaşmış olması gerekir)
- 2) Proletaryanın bilinçlenme ve örgütlenme seviyesinin yeterli olması gerekir.
- 3) Ayrıca bir de ülke çapında genel bir krizin olması gerekir.

Bilindiği gibi birinci şart emperyalist dönemde her ülkede mevcuttur. Bu nedenle bir ülkede işçi sınıfının iktidara gelip gelmeyeceğini tayin eden ikinci ve üçüncü faktörlerdir.

Bu iki unsurun varolduğu aşamaya Devrim Aşaması denir. H. Kıvılcımlı bu aşamaya Devrim Konağı demektedir. Kıvılcımlı : "...sosyal gelişim iki konakta olur. 1) Evrim aşaması 2) Devrim aşaması. Sınıflı bir toplumda evrim aşaması uzun sürer. Bir sosyal sınıf iktidarı; verili üretim ilişkileri çerçevesinde, uzlaşmazlıkları uzlaştırıp biriktirir. Biriktirim son haddine geldi mi, üretim ilişkilerinin çerçevesi çatlar. Oldukça kısa süren DEVRİM AŞAMASI başlar. Bu altüstlükler sırasında İKTİDAR; bir sosyal sınıf elinden başka bir sosyal sınıf eline geçer. Asıl SOSYAL DEVRİM politik devrimle tamamlanmış olur" diyerek içinde bulunduğumuz aşamanın Evrim Konağı olduğunu söylemektedir. Gerçekten de proletaryanın öz örgütünün olmadığı, devrimci işçi ve köylü militan kadroların ortaya çıkmadığı bir evre, evrim konağıdır. İçinde bulunduğumuz dönemin ayırdedici özelliği budur.

Proleter devrimcilerinin bu aşamadaki dili Almancadır; devrimci bir durum olsa bile Almanca hitabet değişmeyecektir. Ancak proletaryanın öz örgütü kurulup, kitleleri bilinçlendirmede belli bir mesafe katedildikten sonra, herhangi bir devrimci kriz döneminde proleter devrimcilerin dili Fransızca olabilir. (Bilindiği gibi, Marksist literatürde, Almanca ricat, örgütlenme ve bilinçlendirme, Fransızca ise taarruz anlamlarında kullanılır)

Elbette herşeyin devamlı altüst olduğu bir dünyada bütün bu aşamaları mekanik bir şekilde sıralayamayız. Fakat kesin olarak şu söylenebilir ; herhalükarda, belli bir subjektif birikim oluşmadan ne Fransızca konuşulabilir, ne de devrim konağında olunabilir! [26*]

Yeni oportünizmin bu eyyamcı sözcüsü, oportünist önerisini çağımızdaki bütün oportünistlerin başvurduğu klasik yola başvurarak, yani Lenin'den atıfta bulunarak kanıtlamaya çalışmaktadır. Lenin'in İki Taktik'teki (s: 20-21) "Rusya'nın ulaşmış olduğu iktisadi gelişme seviyesi ve geniş proletarya yığınlarının ulaşmış olduğu bilinç ve örgütlenme derecesi...İşçi sınıfının şu anda ve tam olarak kurtuluşunu imkansız kılmaktadır" sözleri ile "proletaryanın devrimde öncülüğünün objektif ve subjektif şartları tam olarak olgunlaşmamıştır" anti- Leninist tezini doğrulamaya çalışmaktadır. (Bkz. Ş.Alpay, PDA, Sayı: 17, s: 373) Bilindiği gibi, Lenin "Rusya'nın iktisadi gelişme seviyesi devrim için yetersizdir" derken demokratik devrimi değil de sosyalist devrimi kastetmektedir. Tekelci kapitalist dönemde "Devrimin objektif şartları bütün dünyada mevcuttur" Leninist ilkesindeki "objektif şartlar mevcuttur" sözcüğü, 1905 Rusya'sı gibi burjuva devrimini yapmamış ülkelerde sosyalist devrim için değil demokratik devrim için geçerlidir. Ve Lenin bu sözü, burjuva demokratik aşamada derhal bir işçi hükümeti kurulmasını öneren Parvus ve Trotsky'e karşı söylemektedir. Görüldüğü gibi, "Proleter Devrimci" Aydınlık'ın yazarı her çeşit oportünizmin başvurduğu malum yöntemle, yani mekan ve zaman mefhumlarını dikkate almayarak yaptığı aktarmalarla zevahiri kurtarmaya çalışmaktadır.

Ne tuhaf ve de ne komik ki, bu rastgele, oportünizmin malum yöntemi ile yapılan aktarmalar arasında, "Türkiye proletaryasının devrimde öncülüğünün objektif şartlarının olgunlaşması için üretici güçlerin gelişmesi gerekir" diyen yazarın yazısında, kendi menşevik tezini çürüten Pekin Review'dan yapılan şu aktarma da yer almaktadır : "işçi sınıfının iktidara gelip gelemeyeceğini tayin eden üretici güçlerin erişmiş olduğu düzey değildir. Bunu tayin eden, objektif olarak, devrimci bir durumun mevcut olup olmadığı ve subjektif olarak, geniş devrimci yığınları

siyasi iktidara yönelen cesur bir mücadelede yöneten bilimsel sosyalizmle teçhiz edilmiş devrimci bir partinin mevcut olup olmadığıdır.” (Bkz. PDA, Sayı: 18, s: 381, italikler bize ait-M.Ç.) Görüldüğü gibi yeni oportünizmin iddiasının aksine bizim de belirttiğimiz gibi, işçi sınıfının devrimde hegemonyasını tayin eden o ülkenin iktisadi gelişme seviyesi değildir. Çünkü hegemonyasının objektif şartları, emperyalist dönemde, bütün ülkelerde mevcuttur. Tayin eden faktörler, işçi ve yoksul köylü kitlelerinin bilinçlenme ve örgütlenme dereceleri ile bir krizin mevcut olup olmamasıdır.

İşte oportünizm bu şekilde kendi kendini çürüten aktarmalar ile anlam ve kavram karışıklıkları yaratarak kıvırtabileceğini zanneder. Sadece kendisi zanneder tabii!

Aynı yazar bakın daha neler diyor : “Biz herhangi bir yerde proletaryanın önderliğinin objektif şartı (şartları kastediliyor-M.Ç.) olarak kapitalizmin ileri bir gelişme düzeyine ulaşmış olması, proletaryanın çoğunluğu meydana getirmesi gibi şartlar ileri sürmedik. Leninizmin İlkeleri’nden ithamlarına dayanak bulmaya çalışanlar gerçekten pek gülünç duruma düşüyorlar.”(Ş. Alpay, PDA, Sayı: 17, s: 379)

İlahi Proleter Devrimci Aydınlik’ın yazarı, Kautsky bile mezardan çıksa dünyanın bu döneminde Türkiye gibi yarı-sömürge bir ülke için bunları söylemez. (Kautsky ve menşevikler bunu emperyalizmin 1.bunalım devresinde sosyalist devrim ve sosyalizmin o ülkede başarıya ulaşmasına ilişkin söylüyorlardı) Bunların aynı emperyalizmin III. genel bunalım devresinde Türkiye gibi yarı-sömürge ve yarı-feodal bir ülkede söylemek politik intihar demektir. En geri zekalılar bile bu tezi bu şekli ile ileri sürmezler! Evet, sizler bunları söylemiyorsunuz. Sizler sadece ve sadece “Türkiye’nin ekonomik gelişme derecesi, Milli Demokratik Devrimde proletaryanın hegemonyası için yeterli değildir.”, “Bu dönemde üretici güçlerin bugünkü seviyesinin elverişsizliğinden dolayı öncü küçük-burjuva radikalleridir” diyorsunuz. Kautsky’nin üretici güçler teorisinin aynı önermiyorsunuz. Sadece bu teoriyi yarı- sömürge ve yarı- feodal bir ülkenin somut pratiğine uyguluyorsunuz. Hepsi bu kadarlık!

İşte bizim geçen yazımızdaki kastettiğimiz hortlatılan II. Enternasyonal oportünizmi budur. Menşevizm budur! [27*]

Bu menşevizmi bu yazarın yazısının her bölümünde görmek mümkündür. Birkaç eğlendirici örnek verelim. “Sağ Sapma, Devrimci Pratik ve Teori” yazısını

eleştirerek bakın ne diyor: “Yazının bir yerinde çok kısaca, işçi sınıfının devrimde önderliğinin subjektif şartlarının mevcut olmadığını bu bakımdan işçi sınıfının bugün devrimin önderi (fiili olması gerekir - M. Ç.) olduğunu savunmanın oportünizm olduğu belirtildikten sonra bütün yazı boyunca potansiyel öncülükten, objektif şartların ne kadar olgun olduğundan dem vurulmaktadır.” (Ş. Alpay, PDA, Sayı: 17, s: 374, İtalikler bize ait)

Görüldüğü gibi, “işçi sınıfının devrimde önderliğinin objektif şartları olgundur” sözünden bu bay, “Türkiye’de üretici güçlerin seviyesi çok yüksektir, Türkiye sanayiinde büyük çapta üretim egemendir; işçilerin köylülükle ve özel mülkiyetle bağları büyük ölçüde kopmuştur, vs.’yi anlamaktadır. Menşevizm bu yazarın o kadar iliklerine işlemiştir ki, “İşçi sınıfının zayıf ve cılız olmasını ve de işçilerin köylülükle bağlarının mevcudiyeti meselesini (sanki bu eleştiriliyormuş da) ilk defa biz yazmadık, M.Belli işçi sınıfının durumunu bizim gösterdiğimizden çok daha kötü göstermiştir.” diyerek kendisine yöneltilen eleştirinin ne olduğunu bir türlü anlayamamaktadır. [28*] Bu menşevik kafa şunu hiç ama hiç anlamış değildi: Bir ülkede işçi sınıfının zayıf ve cılız olması, işçilerin büyük çoğunluğunun köylülükle bağları olması ayrı şeydir, işçi sınıfının devrimde hegemonyasının objektif şartlarının mevcut olması ayrı şeydir!

Gelelim işin en komik kısmına. “Proleter Devrimci” Aydınlık’ın bu yazarı diyor ki; “objektif şartların subjektif şartlardan önce geldiği doğrudur. Bu açıdan, bilinçlenmeyi ve örgütlenmeyi geciktiren objektif şartların geçmişi izahta önem taşıdığı ama bugün artık öncülüğün objektif şartlarının mevcut olduğu ileri sürülebilir.” (Ş. Alpay, PDA, Sayı: 17, s: 373, siyahlar bize aittir. -M. Ç.) Oysa aynı yazar Aydınlık’ın 12. sayısında bakın ne diyor. “Proletaryanın öncülüğü, kişilerin subjektif niyet ve isteklerine bağlı olan bir şey değildir. Kendi niyet ve isteklerini somut şartların, gerçeklerin yerine koyan kişi idealisttir, devrimci değildir. Devrimci somut şartların somut tahlilinden hareket eder... Türkiye’de proletarya bugün devrime öncülük edebilecek objektif ve subjektif şarklara tam olarak sahip değildir. Devrimde öncülük kazanabilmesi için proletaryanın sahip olması gereken objektif şartları şunlardır: önce, proletarya bir sınıf olarak, yani işgücünden başka satacak hiçbir şeyi olmayan bir proleterler kitlesi olarak mevcut olmalıdır. Esas olarak büyük çapta kapitalist üretimin yapıldığı sanayi alanında toplanmalıdır. Ancak böylelikle örgütlenmek ve disiplin altına girmek için zorunlu olan şartları kazanabilecektir. Köylülükle, özel mülkiyetle bütün bağlan tam olarak kopmalıdır. Oysa Türkiye proletaryası, bugün, çoğunlukla yarı-proleter niteliktedir.”

(Türkiye'nin Düzeni Üzerine, Aydınlık, Sayı: 12, s: 464)

Bizim "Türkiye'de proletaryanın devrimde hegemonyasının objektif şartları olgundur" sözümüzdeki "Objektif şartların olgunluğunu, üretici güçlerin gelişme seviyesinin çok yüksek olması" şeklinde anlayan bu menşevik yazar, Aydınlık'ın 12. sayısındaki önerilerinden vazgeçerek "bu durum geçmişe ait olabilir" diyerek, "öncülüğün objektif şartlarının" şimdi ileri sürülebileceğini söylemektedir. Yani bu konuda, bu menşevik bayımıza göre uzlaşılabilir! Bu menşevik yazara göre Türkiye 4-5 ay içinde harikalar yaratmıştır; Amerikan emperyalizmi + işbirlikçi burjuva + feodal mütegalibe iktidarının yönetimindeki Türkiye bu çok kısa süre içinde dünyada görülmemiş dev bir adım atmıştır, büyük ölçüde, küçük çapta üretim yerini büyük çapta üretime bırakmıştır ve işçi sınıfının köylülükle bağları geniş ölçüde kopmuştur ve artık şimdi proletarya devrimde öncülük edebilecek objektif şartlara sahip olmuştur (!).

İşte budur oportünizmin birbiri ile çelişen tezler arasından yılan gibi kıvrılarak sağdan en sola süratle kayması! "Türkiye'nin iktisadi gelişme seviyesi sosyalist devrim için olgundur." diyen Emek oportünizmi bile Türkiye'yi bu şekilde değerlendirmiyor. Bu değerlendirme Emek oportünizminin abartmalı ve yanlış değerlendirmesinin bile çok ötesinde abartılmış yanlış bir değerlendirmedir. (Aslında beş ay içinde olan bu değişikliğin temelinde Emek oportünizminin "üretim ilişkileri" üzerine büyük uzmanı (!) K. Boratav'ın son 5 ay içinde yeni oportünizmin ideologu durumuna gelmesi yatmaktadır!)

Biz; Türkiye proletaryası, kapitalist ülkelerin işçi sınıflarına nazaran zayıf ve cılızdır, işçi sınıfımızın köylülükle bağları mevcuttur, diyoruz. Ve işçi sınıfının gücünü olduğundan daha fazla göstermeye çalışan bütün oportünist görüşlere de karşıyız!

1) Kavram karışıklığı yaratan

2) Lenini tahrif etmeye kalkan

3) Birbirini çürüten tezler ortaya atarak ve tahrif montajları yaparak durumu kurtarmaya çalışan

4) Birbiri ile taban tabana zıt olan her iki görüş için de eklektik bir anlayışla "mümkündür" diyen bu bayımızın ve bunun gibilerinin tabiatı hakkında bakın Lenin ne diyor: "Bir oportünist, tabiatı gereği, her zaman açık ve kararlı bir tutum

takılmaktan kaçınacaktır, her zaman orta yolu arayacaktır, birbirini hariç tutan iki karşılıklı görüş noktası arasında her zaman bir yılan gibi kıvranacak ve her iki görüşle de birlik olmaya çalışacak, küçük değişikliklerle, şüphelerle, masum ve saygılı tavsiyelerle olan görüş farklarını azaltacaktır.” (Bir Adım İleri İki Adım Geri, s: 241-242)

Sosyalist Siyasi Bilinç ve Proleter Devrimci Siyasi Mücadele

İşte kitlelerini bilinçlendirmek ve örgütlemek proleter devrimcilerin en önemli görevlerindedir. Hangi evrede olursak olalım, kendi kendine en fazla sendikal bilince sahip olabilecek olan işçi sınıfının bu kendiliğinden bilincini sosyalist siyasi bilinç seviyesine yükseltmek ana görevimizdir. İşçi sınıfına sosyalist siyasi bilinç götürmek için proleter devrimcilerinin eylem alanı sadece işçi sınıfı değil, bütün millici sınıfların alanıdır. İşçi sınıfının ekonomik mücadeleleri içine girerek bu ekonomik hak ve istem mücadelesinin çerçevesi etrafında işçi kitlelerini örgütleyerek ve bu ekonomik mücadeleleri siyasi parolalarla cihazlandırmaya çalışarak, bütün millici sınıflara hitap eden geniş bir siyasi gerçekleri açıklama kampanyasına girilerek işçi sınıfımızın bugünkü kendiliğinden bilincini, sosyalist siyasi bilinç seviyesine yükseltmeliyiz. İşçi sınıfına bu aşamadaki dost ve düşmanlarını göstererek, kendisinin tam kurtuluşunun sosyalist devrimle mümkün olacağını ancak sosyalist devrime giden yolun Milli Demokrasi olduğunu belirterek sosyalist siyasi bilinç götüreceğiz. [29*] Budur işçi sınıfına sosyalist siyasi bilinç götürmek!

Kimileri bu aşamada, işçi sınıfına sosyalist siyasi bilinç öteki millici sınıflara da milli bilinç (azami sınıf bilinci) götürülmesini öngören Leninist ilkeye, sosyalist siyasi bilinç götürmeyi “Sosyalist Türkiye” diye bağırarak zannettikleri için karşı çıkmaktadırlar. Bakın yeni oportünizmin iki sözcüsü bu konuda ne diyor: “... İşçi sınıfına sosyalist bilinç götürürken, diğer millici sınıflara milli bilinç götürmek gerekir... kategorik anlayışı bizi, işçi sınıfı bağımsızlık için mücadele etmez, fabrikalarda Sosyalist Türkiye, öğrenciler arasında Bağımsız Türkiye diye bağırarak gibi Aren oportünizminden kalan fikirlere götürmektedir. Anti-empyalist mücadele en çok işçi sınıfının davasıdır. Anti-empyalist hareketlerin gelişmesi, milli şiarların ortaya atılması en çok işçi sınıfının bilinçlenmesine yarar. Bu bakımdan işçi sınıfına ayrı bilinç, diğer millici sınıflara ayrı bilinç götürülmez.” (Gün Zileli, Oral Çalışlar, “Milli Cephe Temel Politikamızdır”, Türk Solu, Sayı: 119, s: 12)

Ne yazık ki beyler, biz işçi sınıfına (yoksul köylüler de dahil) ayrı bilinç yani sosyalist siyasi bilinç, öteki milli sınıflara (sosyalist siyasi bilinç değil) ayrı bilinç götüreceğiz! Bilimsel sosyalizm hangi aşamada olarsak olalım işçi sınıfına kademeli bilinç değil, sosyalist siyasi bilinç götürmemizi emrediyor. Bu nedenle biz sosyalistler işçi sınıfına asıl hedefin ne olduğunu ve bu hedefe gitmede Milli Demokratik Devrimin zorunlu bir durak olduğunu söyleyerek, bizim partimizin sosyalist bir parti olması gerektiğini belirterek sosyalist siyasi bilinç götürüyoruz. Bu aşamada milli burjuvazi ve küçük-burjuvazi (özellikle asker-sivil aydın zümre) ile proletarya arasında hiçbir fark görmeyerek her ikisine de aynı bilinci götürmeyi savunan sizler ise, hem işçi sınıfına hem de milli ve küçük-burjuvaziye “Bizim Partimiz Milli Cephe” diyerek aynı örgütü hedef göstermektesiniz! [30*]

İşte aramızdaki küçücük ayrılık, yani gerçek sosyalist ile küçük-burjuva oportünisti arasındaki küçücük (!) fark da, burada düğümlenmektedir. İçte milli demokratik hareket aşamasının anlamı budur; devrimci proletaryayı küçük-burjuva radikallerinin yedek gücü haline getirmek isteyen menşevizm işte budur! Hemen görüleceği gibi, bu sağ oportünist anlayış işçi sınıfına sosyalist siyasi bilinç götürmeyi “Sosyalist Türkiye” diye bağırarak şeklinde anlamaktadır. Bu aşamada “Sosyalist Türkiye” şiarı atmak işçi sınıfına sosyalist siyasi bilinç götürmek demek değildir. Tam tersine, işçi sınıfının dostunu ve düşmanını karıştırmak, hedef saptırmaktır. Kısacası, yanlış bilinç götürme anlayışı ile eski oportünizmin bilinç götürme anlayışı arasında temelde hiçbir fark yoktur. Her iki oportünist fraksiyon da, “Sosyalist Türkiye” şiarı atılınca sosyalist bilinç, “Bağımsız Türkiye” diye bağırılınca da Milli Bilinç (??!) götüreceğini zannetmektedir!

İşçi sınıfının iktisadi ve demokratik hak ve taleplerini hedef alan mücadelesi elbette proleter devrimci bir siyasi mücadele değildir. [31*] Proleter devrimci siyasi mücadele olması için mücadelenin tek tek patronlara karşı mücadele olmaktan çıkması gerekir. (Bu ise sosyalist bir partinin sevk ve idaresinde, sosyalist siyasi bilince sahip işçi militan kadroların yönlendirdiği işçi kitlelerinin mücadelesi ile mümkün olur) İşçi sınıfının proleter devrimci siyasi mücadelesi, hangi aşamada olunursa olunsun sosyalizm içindir. Ancak bu mücadele Milli Demokratik Devrim aşamasında anti-emperyalist ve anti-feodal niteliktedir.

İşçi sınıfının iktisadi hak ve talepleri mücadelesi demokratik bir mücadele olduğu için objektif değer ve kapsamı bakımından anti-emperyalist ve anti-feodal bir niteliktedir. Fakat özde anti-emperyalist ve anti-feodal olan bu mücadele işbirlikçi

veya milli burjuvaziye karşı olsun tek tek patronlara karşı sendikal bilinçle sürdürüldüğü için, Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçilerine karşı kendi iktidarını kurmak amacını güden sosyalist siyasi bilince sahip işçilerin proleter devrimci siyasi mücadelesi değildir. Özetlersek, işçi sınıfının bugünkü iktisadi ve demokratik mücadelesi, özdeki anti-emperyalist ve anti-feodal niteliğine ve de zaman zaman fabrika işgallerine, Amerikan emperyalizmi + işbirlikçi burjuvazi + feodal mütegalibe iktidarının toplum polisi ile fiili çatışmalara yani siyasi niteliğe dönüşmesine rağmen proleter devrimci bir siyasi mücadele değildir. İşçi sınıfının proleter devrimci siyasi mücadelesi işçi sınıfının öncü müfrezesi ile yürütülür. Sosyalist siyasi bilince sahip işçilerin mücadelesinin nihai hedefi işçi sınıfı iktidarındır.

Bu amacın zorunlu bir durağı olan Tam Bağımsız ve Gerçekten Demokratik Türkiye için mücadele ediyor olmaları, sosyalist siyasi bilincine sahip işçilerin nihai hedeflerini unutmaları veya bir tarafa bırakmaları demek değildir. Genel olarak bütün sosyalistler ve özel olarak da onlar, Lenin'in deyişiyle, "Demokratik devrimi gözde büyütüp, gönüllerde yüceltmeden" hem demokratik devrim için hem de sosyalist devrim için mücadele ederler!

Biz, "Sağ Sapma, Devrimci Pratik ve Teori" yazısında işçi sınıfının son altı yedi ay içindeki en önemli hareketlerinden örnekler vererek (dokuz aylık Ereğli grevini, Demir Döküm ve Singer işgallerini seçmemizin nedeni, işbirlikçi veya Amerikalı patronlara karşı olmalarından dolayı değildir. İşçi hareketleri içinde kapsam ve kamu oyuna yansması bakımından en önemlileri olmalarından dolayıdır. Bütün işçi hareketlerini yazımızda gazete haberleri gibi sıralayacak değildik herhalde) Amerikan emperyalizmine "tavır alışlar" olduğunu söyleyerek, aylardan beri süregelen işçi hareketlerini, işçi sınıfımızın sınırlı da olsa kendi kendine sınıftan, kendisi için sınıf durumuna kayma belirtileri olduğunu söyleyerek, işçi sınıfının bu hareketleri üzerinde, o bölgelerdeki işçi sosyalistlerin rollerinin küçümsenemeyeceğini yazmıştık. (Bkz., Aydınlik Sosyalist Dergi, Sayı: 15, s: 205) Bizim bu sözlerimizi "Proleter Devrimci" Aydınlik'ın yazarı, İngilizlerin satır arası okuma dedikleri tahrifat aktarmaları ile ana tezden bir cümleyi soyutlayarak, canının istediği şekilde yorumlamış ! İşin en eğlendirici yanı, bu bayımızın, işçi sınıfının bugünkü mücadelesinin niteliğini o yazıda açık açık yazmamıza rağmen, işçi sınıfının bugünkü mücadelesinin proleter devrimci siyasi bir mücadele olduğunu söylediğimizi iddia etmesidir!

Biz, o yazıda, işçi sınıfının bugünkü ekonomik mücadelesi zaman zaman fabrika

işgalleri ile siyasi niteliğe dönüştüğünü belirterek bu hareketlerin özünde Amerikan emperyalizmine karşı mücadeleler olduğunu yazmıştık. Ayrıca, gerek altmış yıllık Türkiye sosyalist hareketinin birikiminin gerekse de dağınkılığına rağmen proleter devrimci hareketimizin etkisinin sonucu, işçiler arasında sosyalist siyasi bilince sahip arkadaşların var olduğunu ve bu arkadaşların işçi sınıfının iktisadi ve demokratik mücadelelerinde “Kahrolsun Amerika”, “Bağımsız Türkiye”, vs. gibi siyasi şiarların ortaya atılmasında etkin olduklarını belirtmiştik. Gerçekten de işçilerin bu ekonomik hak ve talepleri mücadelesinde bazı siyasi şiarlar, kimilerinin zannettiği gibi “rasgele” veya “yanlışlıkla” ortaya atılmış değildir. Örneğin, Metal-İş’in bütün uyutma çabalarına rağmen, dokuz ay süren Ereğli grevinde “Kahrolsun Amerika”, “Bağımsız Türkiye” gibi siyasi şiarlar ortaya atılmışsa, bu, Ereğli’deki sosyalist siyasi bilince sahip işçi arkadaşların tutarlı ve yürekli çalışmalarının sonucunda atılmıştır. [32*] Bu arkadaşların bilinç seviyesi, Ankara ve İstanbul’da yayın organları etrafında ahkam kesmeye çalışan oportünist bozgunculardan çok daha yüksektir. Bu, yeni oportünizmin iddiasının aksine, proleter devrimci çizginin sadece gençlik hareketleri tarafından temsil edilmediğinin en somut örneğidir. Yeni oportünizm bu gerçeğe sırtını dönerek, beyaz ve siyah renkler arasında çeşitli tonlar olduğunu unutarak, sosyalist hareketin sadece devrimci gençlik tarafından temsil edildiğini söyleyerek; bu dönemde küçük-burjuvazinin “Öncü” olduğu sonucuna varmaktadır. Elbette bugün, işçi sınıfımızın geniş kitleleri, sendikal bilince bile tam anlamıyla sahip değildirler. Ama hemen hatırlatalım ki, bilimsel sosyalist anlayış siyah ile beyaz da çeşitli gri tonların var olduğunu söyler. O nedenle dönüşme belirtileri, “kendi kendine sınıftan, kendisi için sınıf durumuna kaymaktadır” sözlerinin ne anlama geldiği sosyalistler için hiçbir mugalataya yer bırakmayacak kadar açıktır! (Tabii sosyalistler için!)

“Sağ Sapma, Devrimci Pratik ve Teori” yazısında, işçi sınıfımızın geniş kitlelerinin kendi kendine sınıf olduğunu belirttikten sonra, bu aşamada “Proleter devrimcilerin yönettiği işçi hareketleri ve yoksul köylülerin toprak işgalleri bir tarafa bırakılırsa hangi sınıf ve zümre işçi sınıfımız gibi açık olarak emperyalizme ve müttefiklerine kesin tavır alıyor ve eylem ortaya koyuyor?” sözümüzden hareket eden bu yazarımız, işçi sınıfının proleter devrimci siyasi mücadelesiyle iktisadi mücadelesini birbirine karıştırdığımızı(!) ileri sürmek akıllılığını göstermektedir! Oysa işçi sınıfının, bugünkü bilinç seviyesini o yazının başında belirttiğimiz için, burada kastedilenin işçi sınıfının proleter devrimci siyasi mücadelesi olmadığı açıktır. Objektif değer ve kapsamı bakımından anti-

emperyalist ve anti-feodal olan işçilerin iktisadi ve demokratik mücadelelerinin, zaman zaman fabrika işgallerine ve işbirlikçi iktidarın toplum polisi ile çatışmalara dönüşmesi Amerikan emperyalizmine ve onun iktidarına karşı bir tavır alış değil midir? Yoksul köylü ve Devrimci Gençliğin dışında bu şekilde işbirlikçi iktidarın faşist kuvvetleri ile çatışmaya varacak eylemler ortaya koyan başka hangi sınıf veya zümre vardır?

Bu soru, o yazımızda “bugün yurt çapında esas mücadele işbirlikçilerle-Kemalistler arasında olmaktadır. Proleter devrimcileri yeni yeni, o da gençlik hareketlerine dayanarak siyasi platformda yer almaktadır” diyerek bu aşamada küçük-burjuva radikallerinin öncü olduğunu söyleyen bu oportünist yazara yöneltilmişti. Bu eyyamcı bayımız da, bu soruya cevap vereceği yerde ikinci dereceden sorunlar üzerinde polemik yaparak kıvırtmayı tercih etmiştir!

O yazımızda özellikle belirttiğimiz meseleyi burada da belirtelim. Yurt çapında esas mücadele Kemalistler ile işbirlikçiler arasında değil, proleter devrimcilerle Amerikan emperyalizmi arasında olmaktadır. (İkinci Milli Kurtuluş Savaşımızda, işbirlikçileri tek karşı-devrimci alternatif olarak gösterip, Amerikan emperyalizmini soyutlamak yanlıştır. Ama CHP’yi “Sağ Kemalist” ilan eden bu yazar burada emperyalizmi kasıtlı olarak soyutlamaktadır!) Emperyalizmin ilk boy hedefi “Kemalist kadroların çoğunun peşinden gittiği” Ecevit ve CHP değil, proleter devrimcilerdir. İkinci Milli Kurtuluş Savaşımızın bu evresinde hapislerde yatanlar, şehit düşenler, “Sağlı-sollu” Kemalistler değil, Proleter Devrimcilerdir. Ama bu bay kendine göre haklıdır; çünkü bunlara göre, hapsilere tıklananlar, şehit edilenler proleter devrimcileri değillerdir ki, onlar “anarşist”, “maceraperest”, “bir avuç sol hayta”dır. “Hakiki” proleter devrimciler ne şehit olur, ne de hapishanelere düşer, onlar cici “Mao”ist fraksiyon olarak bu kitleyi bilinçlendirme aşamasının devrimci yolunun dergicilik olduğunu bilirler ve bu yolla işçi ve köylü kitlelerini uyandırmaya çalışırlar! Öyle ya, bu beylere göre, bu dönemde, ne proletaryanın öncülüğünün ne de örgütünü kurmanın objektif şartları vardır. Bu evre sadece dergicilik ve proletaryaya milli bilinç götürme dönemidir! Ne garip, ne komik ve ne acıklıdır ki, bizim objektif kapsamı bakımından işçi sınıfının bugünkü mücadelesinin özünde anti-emperyalist ve anti-feodal niteliğe sahip olduğunu söylememizi menşevizm olarak nitelendirmeye kalkan bu oportünist yazarın bakın kendisi neler diyor; “Bugün Türkiye işçi sınıfının mücadelesi anti-emperyalist ve anti-feodal mücadeledir.” (Şahin Alpay, Aydınlık, Sayı: 12, s: 409) Onbeşinci sayıya kadar Aydınlık Sosyalist Derginin “Aydınlık’ta Dünya ve Türkiye”

başlıklı yazılarının kendilerinin politik çizgisini tayin ettiğini söyleyen yeni oportünizm bakın daha neler diyor; “Singer işçilerinin; Honçho Kommer’in arabasının ODTÜ’lü öğrenciler tarafından yakılmasının hemen ardından anti-Amerikan nitelikte bir eyleme girmeleri, ikinci Milli Kurtuluş Savaşımıza güç katmıştır. Türkiye işçi sınıfı artık ekonomik mücadeleden siyasi mücadeleye kaymaya başlamıştır.” (Okuyucu dikkat; biz sadece yönelme belirtileri demiştik. M. Ç.)

İşte eleştirmek için, tahrifat yaparak eleştirmeye kalkmanın sonu. Pandora Kutusunu açmanın sonu! Bu bayımızın dün ak dediğine bugün kara demesi bizim için son derece doğaldır. Bu nedenle biz, kendisini kitlelerin önünde özeleştiriyapmaya davet etmiyoruz. Özeleştirme mekanizması sadece hata yapan proleter devrimcilerine aittir! İlke istikrarı, entelektüel ahlâk ve kendi içinde görüşlerinde ilke birliğine sahip olmayan bu “ilkeli birlik” şebekesinin görüşleri, bütün birbirleri ile çelişen tezleri, temelde şu tek kelime ile özetlenebilir: KORKAKLIK! Bunların ideolojisi korkaklığın ve pasifizmin ideolojisidir. Bütün birbiriyle çelişen teorik zırvaların altında yatan bu gerçeği bakın yeni oportünizmin bir sözcüsü çok güzel özetlemektedir; “Gençler, güçbirliği bozguncularına olduğu gibi, gençliğin eylemine anarşizmi ve terörcülüğü sokmak isteyenlerle de mücadele ediyorlar. Gençlik eylemini; 27 Mayıs Anayasasının meşruiyet sınırları dışına taşımak isteyen küçük-burjuva anarşistleri karşısında, gençler uyanık devrimciler (!!??) olarak hareket ediyorlar. Polisten gelen bombalı tertiplere, suikast tekliflerine yüz vermiyorlar.” (Doğu Perinçek: Aydınlık, Sayı: 7, s: 21, italikler bize ait - M.Ç.)

Bu, Behice Boran’ın icazetli sosyalizminin bir değişik ifade tarzıdır. Bu anlayışa göre, 27 Mayıs Anayasasının meşruiyet sınırları dışındaki hareketler, 1) ya terörist, anarşist hareketlerdir, 2) ya da polis provokasyonlarıdır. Ankara’da Tuslog’u ve Amerikan Haberler Merkezini, İstanbul’da Pan Amerikan’ı basıp, tahrip edenler acaba anarşistler miydi, yoksa ajanlar mıydı?

Ne dersiniz, meşruiyet sınırları içinde sosyalistçilik oynamaya kalkan küçük-burjuva entellektüel bozuntuları?

*Mahir Çayan’ın bu yazısı, ilk kez Haziran 1970 tarihinde Aydınlık Sosyalist Dergi’nin 20. sayısında yayınlanmıştır.

[1*] Proleter Devrimci Aydınlik'ın 16. sayısındaki "Aydınlik'ta Dünya ve Türkiye", 17.sayısındaki "İşçi Sınıfı ve Milli Demokratik Devrim" yazısının kısa bir özetidir. Bu nedenle biz, eleştirirken aynı yazarın kaleminden çıktığı belli olan bu iki yazıdan sadece Ş.Alpay imzalı yazıya atıfta bulunacağız.

[2*] 15. sayıda önemli baskı hataları oldu. (Örneğin "Türkiye'yi Vietnam haline getireceğiz", "getirmeyeceğiz"; J.Moch, "J.Moach" ve "Sosyalist siyasi mücadele", "Sosyalist mücadele" şeklinde çıkmıştır). Bu arada Bassutolan da Bassertulon biçiminde dizilmiştir. Bassutolan (Losetho), Afrika'nın güneyinde başkenti Maseru olan bir milyon nüfuslu bir İngiliz sömürgesidir. Dizgi hatasından hareket ederek, "dünyada bizim bildiğimiz böyle bir ülke yoktur" demek entellektüel züppelikten başka birşey değildir. İdeolojik tartışmayı bu seviyeye indirgemek Bizantizmin ta kendisidir. Yazımızda B.A.C.'ni de eski adıyla anmıştık. Doğrusu, yukardaki sözleri söyleyen kişinin "dünyada Mısır diye bir ülke de yoktur" dememesine pek çok şaşırдық.(!).

[3*] Biz, yeni oportünizmin iddia ettiği gibi, ülkelerin iktisadi gelişme seviyelerine göre strateji tespit edilmesi gerektiğini savunmadık. Sömürge, yarı-sömürge ve feodal kalıntıların varolduğu bütün ülkeler için biz tek geçerli devrimci yol olarak Milli Demokratik Devrim stratejisini önerdik ve öneriyoruz. Biz sadece, iktisadi gelişme seviyelerinin ülkelerin marksist hareketleri üzerindeki -olumlu ve olumsuz- etkilerine dikkat çekerek, iktisadi gelişme seviyesi çok düşük bölgelerdeki marksist hareket içinde küçük burjuva radikallerine bel bağlama eğilimlerinin yüksek olduğu gerçeğini göstermek istedik. Bu, bilimsel olarak objektif bir gerçeği tesbitten başka bir şey değildir. İşçi sınıfı yok sayılabilecek Afrika ülkelerindeki sosyalist hareketi incelediğimizde bu objektif gerçeği açıkça görmekteyiz. İşçi sınıfı örgütü bulunan Afrika ülkelerinin bile çoğunluğunda, küçük burjuva radikallerine geçici veya devamlı öncülük tanıyan "kapitalist olmayan yol" tezinin bu örgütlerin stratejik çizgileri olduğu açıktır. Afrika'da Milli Demokratik Devrim stratejik tezini savunan çok az işçi sınıfı partisi vardır. (Bkz.Nkrumah, Yeni Sömürgecilik, Afrika Ülkelerindeki Siyasi Partiler).

Ve Türk Solu'nun 5. sayısındaki M.Belli'nin görüşünün de, bu objektif gerçeğin doğru tespiti olduğunu gördüğümüz için yazımıza aldık. M.Belli, o yazısında belirttiği gibi, Gana, Somali gibi ülkelerde (ki bu ülkelerde sosyalist parti yoktur. Bunun nedeni, işçi sınıfının yok sayılabilecek bir seviyede olması olabilir) bağımsızlıktan sonra ülkenin yurtseverlerinin (küçük-burjuva radikalleri kastedilmektedir) emperyalizmin kucağına tekrar düşmemek için takip edecekleri

tek yol kapitalist olmayan bir kalkınma olabilirdi. Ve bu yolla güçlenen işçi sınıfının yapacağı bir sıra devrimlerle sosyalizme geçilebilir ve ülke tam olarak kurtulabilirdi. Yoksa emperyalizmin tekrar boyunduruğu altına girmek kaçınılmazdı. (M.Belli: “Sosyalizm işçi sınıfının davasıdır” diyerek açıkça küçük-burjuvazinin öncülüğünde sosyalizme geçilemeyeceğini söylemektedir).

Gana, Somali gibi ülkelerin bağımsızlıklarına kavuşmalarından sonra, genel demokratik program içinde sosyalist kuruluş ileri sürülmemesine karşılık, belli bir seviyede sanayisi, işçi sınıfı ve de sosyalist partisi olan Cezayir’de Milli ekonomi içinde sosyalist kuruluş önerisi PAGES-ORP (Sosyalist Öncü Partisi) tarafından, 5 maddelik bildiriminde ileri sürülmüştür. Yoksa Bin Bella veya Bumedyen Sosyalist (!) rejimleri kastedilmiş değildir. Sosyalist Öncü Partisi, 1968’de Bumedyen rejiminin kırımına maruz kalan, sosyalist işçi, köylü ve aydınları bağrında toplayan bir partidir. Bu parti, Cezayir için, 1968’de gericiliğe ve emperyalizme karşı geniş bir Milli Cephe kurulmasını öneren ve de halen Cezayir’in önündeki devrimci adımın Milli Demokratik Devrim olduğunu söyleyen bir partidir. (Sosyalist kuruluş önerisi, sadece Sosyalist Öncü Partisi tarafından değil, eski CKP’nin üyeleri tarafından da ileri sürülmüştür).

Sosyalist Öncü Partisi, Sosyalist bir partidir, dedik. Aslında, Sosyalist Öncü Partisinin niteliği önemli değildir. Çünkü bizim buradaki amacımız açıktır : İşçi sınıfı yok sayılabilecek, iktisadi gelişme seviyesi çok geri olan Gana ve Somali gibi ülkelerde sosyalist kuruluştan asla bahsedilememekte, buna karşılık Cezayir gibi belli bir iktisadi gelişme seviyesi olan ülkelerde, işçi sınıfının partisi genellikle vardır ve de bu ülkelerde sosyalist kuruluştan bahsedilebilmektedir.

Yeni oportünizm bu konuyu en iğrenç bir şekilde tahrif ederek, Türkiye’de Milli Demokratik Devrimin zorunlu bir adım olduğunu ilk söyleyenlerden olan M.Belli’nin, Türkiye’de sosyalist devrimi savunduğunu iddia etmek komikliğine düşmektedir. Oportünizmin amacı için her ne pahasına olursa olsun, her şeyi kolayca tahrife yeltenebileceğinin en somut örneğidir, bu. Yeni oportünizmin iddiasının aksine , sosyalist kuruluş, Milli Demokratik Devrim ekonomisinde mutlaka olacaktır. Ve bu ekonomiye de damgasını vuracaktır!

[4*] Bu, emperyalizmin III. can çekişme döneminde, barışçıl bir yoldan sosyalizme geçilebileceğini savunan, ayrıca 1917’de Lenin’in devrimin subiektif şartlarını hazırlamaya yönelik parolalarını, “Lenin barışçıl yoldan geçişte sonuna kadar ısrar etti, ancak bu yol kapanınca ihtilale başvurdu” şeklinde yorumlayan K.Somer’in

düşüncelerine katılmak demek değildir.

[5*] Aynı yazar, M.Belli'nin "Sen sensin, ben de benim. Sen Türkiye toplumunda bir devrimci gücü temsil ediyorsun, ben de bir başka gücü, sen bensiz edemezsin, ben de sensiz, gel Milli Demokratik Devrimde omuz omuza yürüyelim" sözünün "küçük-burjuva yığınlarına önder olarak küçük-burjuva radikallerini" gösterdiğini iddia ederek eleştirmektedir. (Bkz. PDA Sayı: 17, s: 391). Oysa aynı eyyamcı yazar bakın kendisi ne demektedir: "Asker, sivil aydın zümrenin yani küçük-burjuvazinin politik çizgisi olan sol Kemalizmin düşmanları ve hedefleri esas olarak aynıdır (Proleter Devrimcilerle). Ve bu iki kuvvet arasında bu iki çizgi ve temsil ettikleri sınıflar arasında Devrimci güçbirliği kurulmadıkça milli demokratik hedeflerin gerçekleştirilmesine imkan yoktur." (Bkz. Ş.Alpay, Aydınlık Sayı: 12, s: 462, İtalikler bize ait-M.Ç.).

İşte budur, oportünizmin eleştirmek için eleştirirken kendisini de karalaması! Bu oportünist bayın görevi kafaları kanştırmaktan başka bir şey değildir.

[6*] Marksist bir partinin gündeminde anti-kapitalist macadele olması ayrı şeydir. O evrede devrimci şiarın sosyalist iktidar olması ayrı şeydir.

[7*] Anarşist-Sendikalistler: "Ulustan sana ne, senin görevin devrim yapmaktır" diyerek FKP'ni 1941-44'deki tavrından dolayı eleştirmişlerdir.

[8*] George Politzer, Felsefenin Temel İlkeleri, s: 52, 53. İtalikler bize aittir.

[9*] Mao Çe-tung, Teori Pratik, s: 14

[10*] George Politzer, Felsefenin Başlangıç İlkeleri, s: 179

[11*] (A. Propos de la Brochure de Junius C.1, s: 336) Arzumanyan, Dünya Kapitalizminin Bugünkü Bunalımı. s: 2

[12*] Karşı devrimcilerin dikkatini çekmek için bu tip yorumları Ticaret Odalarının bastıracağı anti-komünist broşürlerin yazarları yapmaktadır.

[13*] Yeni oportünizmin bir sözcüsü, bizim F.Castro'ya atıfta bulunmamızı eleştirmektedir. Diyelim ki, F.Castro "Sol oportünist"(!). Bir "Sol oportünist"den aktarma yapmak eleştiri konusu olacak fahiş bir hata mıdır? Hayır. Lenin "Ne Yapmalı?"da, Marx ve Engels'in hainlikle suçladıkları anti-marksist Lassale'a atıfta bulunmaktadır. Bu bayımızın mantığına göre Marx'ın ihanetle suçladığı

Lassalle'a atıfta bulunduğu için Lenin'de aynı oportünist çizgiyi, Lassalle ile paylaşmış olmaktadır.

[14*] Progressive Labor'da Debrayizmin eleştirisi uzun uzun hikaye edilmektedir. Hatta John Kily imzalı yazıda "Che" Guevara yalancılıkla bile suçlanmaktadır.

[15*] Bkz. M. Tse Tung; "proletarya önderliği... köylü devrimini hızlandırmıştır... 1927'den sonra Komünist Partisi yeniden Tarımsal Devrim savaşını cesaretle yürüttü ve devrimci ordu ve üsler kurdu." (Teori ve Pratik, s: 47, italikler bize aittir). Ayrıca, Bkz. Yeni Demokrasi, s: 44 ve Giap'ın Halk Savaşı Halk Ordusu ile Lin Piao'nun Yaşasın Halk Savaşının Zaferi.

[16*] Lin Piao: Yaşasın Halk Savaşının Zaferi, s: 54

[17*] Tony Cliff, Rosa Luxemburg, s: 58

[18*] Hemen belirtelim ki bizim cici "mao"istlerimizin iddia ettiği gibi "Milli Demokratik Devrim-Milli Demokratik Hareket" ayrımı, Mao Tse Tung'a ait değildir! Mao, sadece şunu söylemektedir; "İşçi sınıfı önder olmazsa devrim yenilgiye uğrar". Mao'ya göre, devrimin kalıcı zafere ulaşmasının tek garantisi işçi sınıfının önderliğidir. Mao'da, küçük-burjuvazinin önderliğinde zafere ulaşmış bir halk savaşını milli demokratik hareket, proletaryanın önderliğinde zafere ulaşmış bir halk savaşının Milli Demokratik Devrim diye bir ayrım yoktur. Örneğin, ÇKP'nin 1964'de SBKP Merkez Komitesi'nin açık mektubuna verdiği cevapta aynen şöyle deniliyor: "Devrimci silahlı mücadele sadece proleter devrimleri için birinci dereceden önem taşımaz, ayrıca ezilen ulusların Milli Demokratik Devrimleri için de birinci derecede önem taşır. Cezayir Milli Kurtuluş Savaşı bu açıdan güzel bir örnek vermiştir." (Proleter Devrimi ve Kruşçev Revizyonizmi). Bu ayrım, bizim Campus "Mao"istlerinin, marksizme "biçimsel katkı"sıdır! Bunların kimileri "Mili Demokratik Hareket-Devrim" ayrımı yaparken bazıları da Milli Demokratik Devrimle, Devrimci Milli Hareketin aynı kavramlar olduğunu iddia etmektedir. Örneğin, "Lenin bu stratejiye (Milli Demokratik Devrim stratejisine) Devrimci Milli hareket demektedir." (Gün Zileli, Aydınlık, Sayı:: 8, s: 149. İtalikler bize ait)

Bu, bunların nasıl bir "İlkeli Birlik" olduğunun sadece ufak bir örneğidir!

[19*] Lin Piao, Yaşasın Halk Savaşının Zaferi, s: 54-55

[20*] Bu görüş, en iyi şekilde Otto Kuusinen tarafından ifade edilmiştir. Bkz. Kuusinen'in "Çin Diktatörlüğünün Karakteri", France Nouvelle, Sayı:: 974, s: 18-19. Şöyle demektedir Kuusinen; "şunu idrak etmek gerekir ki, hakikatte Çin işçi sınıfı, iktidarın icrasında Marksizm-Leninizm kendisine ayırdığı yere sahip değil (...) Sosyalist devrimde köylülerin rolüne haddinden fazla değer verilmesi ve marksistler için sonuna kadar ihtilâlciler olarak kalan sosyal sınıf olarak kabul edilen işçi sınıfına gereken değerin verilmemesi, Çin'de çok yaygın olan küçük-burjuva düşüncelerin açık nitelikleridir. Çin Komünist Partisi yöneticileri iktidarın alınmasına takaddüm eden devrede bile parti içindeki proleter unsurlara gerekli önemi vermiyorlar ve şehirlerdeki proletarya içinde az çalışıyorlardı. Daha sonra yine Çin yöneticileri "Changhai" gibi, önemli bir işçi merkezinde Kuomintang'ın Komünist Partisinden daha fazla nüfuzu olduğundan yakınıyor ve bundan da işçileri mesul tutuyorlardı."

[21*] Mao Diyor Ki (Edgar Snow ile Mao arasındaki konuşma), Sosyalist, Sayı: 4, s: 4

[22*] Cezayir'deki halk savaşının küçük-burjuva radikallerinin önderliğinde başarıya erişmesinin başlıca nedeni Cezayir Komünist Partisi'nin bu yanlış stratejik anlayışından olmuştur. Guevara ve Castro'nun önerileri de oportünist anlayışa yöneliktir. Yoksa Debray'ın dogmatik formülasyonları ile Latin-Amerikalı proleter devrimcilerini karalamak isteyen yeni oportünizmin iddia ettiği gibi Castro ve Guevara askeri liderliğe öncelik verilmesini savunmuyorlar. Bakın bu konuda F. Castro ne diyor: "Gerilla siyasal bir örgüt tarafından örgütlenir. Gerilla mücadelesi hakkındaki doğru bir anlayışla bağdaşmayacağına inandığımız şey, gerillaların şehirlerden yönetilmesi fikridir." (Olas Kongresi söylevi)

[23*] Çen Tu Hsieu, devrimin temel gücü olarak işçi sınıfını kabul ettiği için, ÇKP'nin himayesinde bir köylü partisinin kurulmasını öngörmüştür.

[24*] 1970 Ocak ayındaki Siyasal Bilgiler Fakültesi'ndeki "İdeolojik Ayrılıklar Üzerine" yapılan açık oturumda Ş. Alpay ve D. Perinçek'in konuşmaları.

[25*] G. Politzer, Felsefenin Temel İlkeleri, s: 430

[26*] Marksist çevrelerde Lenin'in "Devrimci Durum" teorisi, bugün yarı-sömürge ülkelerde tartışma konusudur. Bazıları bunun halk savaşı vermek zorunda olan ülkeler için değil de kapitalist ülkeler için geçerli olduğunu iddia etmektedir. Örneğin CKP Genel Sekreteri Beşir Hacı Ali. Diyor ki, B.H.Ali, "Durumu doğru

değerlendirememizin hemen akla gelen sebeplerinden biri de... devrimci bir durumun gelişmesi konusunda yaptığımız değerlendirmelerin yüzeyde kalışıdır. Komünist Partisi'nin inandığı, Kasım 1954'de şartların bir ulusal kurtuluş savaşı vermemiz için elverişli bir olgunluğa erişmemiş olmasıydı. Çünkü Lenin'in koyduğu şartlar henüz gerçekleşmemişti. Ne var ki, Lenin'in koyduğu bu şartların kapitalist ülkelerle ilgili olduğunu ve askeri eylemlerle genel ayaklanmanın farkını unuttuyorduk." ("Cezayir Kurtuluş Mücadelesinden Alınacak Bazı Dersler". Gerilla Savaşı ve Marksizm, s: 320)

[27*] Menşevikler, yeni oportünizmin söylediğinin aksine tıpkı (Yeni oportünizmin önerdiği gibi) işçileri bilinçlendirme ve örgütlenme mücadelesinin her dönemde yapılması gerektiğini söylemişlerdir. Yani, bu mücadeleyi menşevikler ertelememişlerdir. Onlar sadece Rusya'da 1900-17 yılları arasında Rus proletaryasının iktidar mücadelesini yapamayacağını söylemişlerdir.(Yeni oportünizm de Türkiye'de bu dönem için bunu önermektedir.

[28*] Bkz.,Proleter Devrimci Aydınlık, Sayı: 17, s: 376-377

[29*] Lenin, 1905'de sadece şehir proletaryasına değil kır proletaryasına ve yoksul köylülere bile sosyalist devrimin zorunluluğunun anlatılmasını önermektedir. "... RSDİP, proletaryanın sınıf partisi köy proletaryasının bağımsız sınıf olarak örgütlenmesi yolunda, yorulmadan çaba gösterir, bir an bile unutmadan ki, tarım proletaryası onun çıkarları ile köy burjuvazisinin çıkarları arasında çelişki bulunduğunu açıklamak, ve ancak köylülerin ve şehirlerin proletaryasının burjuva toplumunun bütününe karşı ortak mücadelesinin yoksul köylülerin bütün kitlesini yoksulluktan ve sömürüden gerçekten kurtarabilecek biricik devrim olan Sosyalist Devrimin zaferini sağlayabileceğini anlatmak onun görevidir." (İşçi Köylü İttifakı, s: 13, italikler bize ait - M. Ç.)

[30*] Hem Milli Cephenin ilk adımı olan işçi sınıfının öz örgütü bu dönemde kurulamaz, diyeceksiniz, hem de bu aşamada birinci mücadelemiz Milli Cepheyi kurmaktır diyeceksiniz. Olmaz öyle şey, proletaryanın öz örgütünü kurmadan Milli Cephe kurulmaz!

[31*] Sosyalist siyasi bilince sahip işçi sınıfının mücadelesine sadece siyasi mücadele demek, açık bir deyiş değildir. Çünkü sosyalist siyasi bilince sahip olmayan işçilerin fabrika işgallerinin de niteliği iktisadi değil siyasidir. Lenin sosyalist siyasi bilince sahip işçilerin mücadelesine sosyal demokrat siyasi

mücadele demektir. Biz proleter devrimci siyasi mücadele kavramını bu anlamda kullanmaktayız.

[32*] Bu arkadaşların bir kısmı, bu 9 aylık grevdeki çalışmalarından dolayı kışkırtıcı diye işten atılmışlardır. “Siz hiç, sosyalist bilince sahip işçi gördünüz mü?” diyen aydın bayla Ereğli’ye bir uğrayıvermesini salık veririz!